

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

ČÍSLO 1 - LEDEN 2015 - CENA 15 Kč

**ZARYTÝ GRAFIK
PETR PALMA**

3 Novoroční slovo starosty a místostarosty města

4 Rozhovor s grafikem Petrem Palmou

10 Zprávy z radnice

12 Nové jízdní řády

13 Fotografie staré čtvrtstoletí

18 Páni z Krumlova – kniha pro milovníky historie

19 Nováčci v Zoo

20 Martin Mužík, nadšený sportovec

21 Zlato z mistrovství Evropy pro jachetní oddíl Slavoj

22 Kulturní pozvánky

23 P. F. od přátel

24 Přehled lednových akcí

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

Číslo 1. leden 2015. Ročník 46.
Vychází měsíčně.

Vydává: Městský úřad Hluboká nad Vltavou, Masarykova ulice 36,
373 41 Hluboká nad Vltavou.

Kulturní nabídka (Panorama)
774 457 269 přes den.

Redaktorka: Alena Mitter (Růžičková)
píše články neoznačené podpisem.
Tel.: 775 622 006.

E-mail: alenoviny@volny.cz.

Redakční kruh: Ing. Eva Smrčková,
Marie Krejcarová, Jan Piskač

Sazba: Adam Růžička

Fotografie: Ing. Jan Pirgl

Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci,
ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou
správnost příspěvků ručí autoři.
Náklad 600 výtisků.

Tiskne: Tiskárna PROTISK, s. r. o. Podávání
novinových zářilek povoleno Českou
poštou, s. p., ředitelstvím odštěpného
závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích,
j.zn. p -5696/96 ze dne 4. listopadu 1996,
ev. číslo: MK ČR e. 109 10.

Nevyžádané rukopisy a fotografie
nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme.
Děkujeme za vaše informace, upozornění
či zprávy, které nám poskytnete.

Chcete být šťastní? Pěstujte rituály!

Možná je hloupé, připomínat vám, jak důležité je dodržovat rituály – jinak řečeno zvyky – pár dnů poté, co jsme se poprali s těmi nejdůležitějšími z celého roku: Vánoci a Silvestrem. Je to zvláštní, že v tomhle období prostě tolik lidí na světě dělá totéž. Ať se vymlouváme, jak chceme: letos fakt neuklízím, nepeču a žádné dárky nesháním – stejně pak propadneme niternému nutkání zabalit něco ostatním pod stromeček a očekávat, že nějaký balíček tam bude i pro nás. A bez reptání obalíme kapra. Stejně tak na Silvestra vše směřuje k těm posledním pěti minutám roku, k potřebě mít se s kým obejmout a popřát si zas šťastný nový rok. Jestli na nás Vesmír shora shlíží, asi se nahlas směje tak malichernému časovému úseku, a našemu pocitu důležitosti hodiny dvanácté.

Ale jsem daleka odsuzování. Nejsem žádná rebelka, a rituály miluju. Dávají nám pocit opakování, tolik důležitého ve světě nejistot – co bylo dnes, bude zítra, nebo za půl roku či za rok, tedy potrvá to dlouho – celý náš život. Rituál, zvyk, znamená spolehlivost a bezpečí, a také lásku. Pokud je to rituál, který je příjemný, zamilujeme si ho a potřebujeme ho. Ukolébává nás, ubezpečuje nás, jistí nás, baví nás. A to je zřejmě právě to, co potřebujeme.

V těch dobrých, osvědčených rituálech bychom měli spoléhat na naše předky. Proto se narozené miminko cítí lépe v zavinovačce než na volno, protože ho obklopí bezpečím jako mamincino břicho. Proto je škola pro děti důležitá, i malý neandrtálec se od starších a moudřejších učil, jak ulovit mamuta. Proto je svatba symbol, protože v našich zemích je obvyklé mít jen jednu manželku

a jednoho manžela. Proto je důležitý pohřeb, abychom udělali čáru mezi životem a smrtí. Proto...

Spoustu rituálů si tvoříme sami. A upřímně vám radím: opravdu si je tvořte. Samozřejmě ty dobré, protože jinak je tu nebezpečí, že se samovolně vytvoří ty špatné.

Milenecké a rodinné rituály jsou ty nejkrásnější. S mou prvorozenou dcerou jsem objevovala ty první a nejkrásnější rituály: při večerním koupání si zamilovala barevnou osušku a dělala na ni denně ty nejkrásnější první úsměvy. Kdepak věnovat je mamince! Při kojení šermovala volnou ručičkou, a tak jsem jí jednou tu malou dlaničku skousla pusou. Hned druhý den mi ji se smíchem strkala do pusy sama – a to jí byly dva měsíce a kousek. Laškovala se mnou takhle celý rok, kdy jsme se kojily. Syn jako mimino zvolil rituál večerního řvání a nedočkavě čekal, kdy bude plesknout přes plínku a položen, aby si oddychl, že svět je dosud v pořádku a já jsem pořád ještě silnější než on a pak teprve v klidu usnul. Manžel si zavedl rituál vaření dobré ranní kávy. Tu připravuje on, příprava všech ostatních jídel je na mě.

Rituálem může být pravidelné kafe s kamarádkou. Dovolené na stejném místě. Procházka tam, kde to mají psi rádi. Sobotní trh ve městě. Snídaně ve dvou, s čerstvými novinami a rohlíky. Rozsvícené adventní a vůbec zimní svíčky. Příprava bramborového vánočního salátu při pohádce Anděl páně. Krmení labutí. Teplé večere. Divadelní představení Kříž-žáků. Občasné obědy v restauraci s dospělou dcerou. Víkend s malými synovci. První sněženky na zahradě. Jaro, léto, podzim a zima.

Chápete? Tak pokračujte... Přeju vám krásné rituály v roce 2015.

Alena Mitter

Společenská kronika

Městský úřad Hluboká nad Vltavou blahopřeje občanům, kteří v měsíci lednu 2015 oslaví významná výročí.

Hovorková Vlasta	Hluboká	95 let
Pařízková Žofie	Hluboká	90 let
Jozová Marie	Kostelec	85 let
Dostálová Terezie	Hluboká	80 let
Kácal Jan	Hluboká	80 let
Reban Jan	Hluboká	75 let
Šenbauerová Jarmila	Hluboká	75 let
Komárková Marie	Hluboká	75 let

Narodili se

Potůčková Ema	Hluboká
Foít Vilém	Hluboká
Pouzarová Emma Marie	Hluboká
Đurišková Nela	Hluboká
Falářová Tereza	Hluboká
Billich Petr	Hluboká

Opustili nás

Remiášová Marie	Hluboká
Korabik Jiří	Munice
Zíka Josef	Bavorovice
Říhová Helena	Hluboká
Pučejdlová Růžena	Hluboká

**Do dalších let přejeme všem dobré zdraví,
spokojenost a osobní pohodu.**

*Prosíme občany města, kteří nesouhlasí s uvedením svého věku ve společenské kronice,
aby své rozhodnutí sdělovali redakci. Kontakt je vlevo v tiráži.*

Novoroční slovo starosty města

Vážení spoluobčané,

Rád bych vám popřál do nového roku 2015 vše nejlepší a hlavně hodně zdraví.

Jsem z generace, která v mládí nezažila internet a mobilní aplikace, a tak jsem celý život žil s knihami. Nevím, zda mi to někdy nebude ke škodě, ale u knih jsem zůstal a facebooku a dalším elektronickým komunikačním kanálům se spíše vyhýbám. Snažil jsem se k tomu vést i své děti, ale nevím, zda uspějí u vnoučat. Každého rodiče by však měla varovat kniha německého psychologa Manfreda Spitzera »Digitální demence«. Recenze na tuto knihu zněla příznivě: »Kdyby Jobs vyrůstal s iPadem, nevymyslí ho«. Kromě toho, že internet a další elektronické možnosti usnadňují komunikaci, vedou ale na druhou stranu k devalvací informací a hodnot: kdysi vzývaná informační dálnice mnohdy připomíná žumpu. Dnes může kdokoli cokoli napsat a několika kliknutími můžete získat milion informací, ale i milion blábolů. Proto nesedím u počítače, ale čtu knihy.

Rád bych vám popřál do nového roku vše nejlepší, ale svět kolem nás je natolik složitý, že mohu pouze doufat, že to bude šťastný rok. Myslím si, že největším problémem současné Evropy je tzv. Islámský stát a v jeho důsledku několik milionů válečných uprchlíků na jižních hranicích Evropy. Bude to těžké rozhodování. Na jedné straně zcela jistě cítíme křesťanskou a historickou tradici pomoci trpícím lidem bez domova, na druhé straně vidíme důsledky vzniku muslimských komunit v západní Evropě. V Marseille či Paříži jsou dnes čtvrti, do nichž se policie bojí vstoupit, čtvrti, které mají vlastní islámskou samosprávu, pravidla a zákony. Vyšlo mnoho knih, které tuto problematiku popisují, bývalý člen správní rady německé Bundesbanky Thilo Sarrazin popsal situaci své země v knize »Německo páchá sebevraždu«, ve zkratce o tom, že radikální Islám přinese postupný rozklad otevřené a tolerantní společnosti poválečného Německa. To ostatně bude za několik generací muslimské. Naši vnuci toho tedy budou svědky. Italská novinářka Oriana Fallaci popsala tisícileté úsilí muslimů o dobytí Evropy a jejich současné úspěchy v útlé knížce »Síla rozumu« a všem ji doporučuji. Také jste zaznamenali, že před letošními vánocemi francouzský soud nařídil odstranit jesličky z radnice?

Rád bych vám popřál do nového roku vše nejlepší, ale velký problém s neznámou budoucností je samozřejmě válka na východě Ukrajiny. Všichni doufali, že konflikt ukončí »ruská« zima, ale ta letošní je teplá a válčí se dál. Každý vyhaslý lidský život je tragédie a na východě Ukrajiny nemine den, aby nezahynulo několik lidí. Ještě před vypuknutím »Majdanu« vydal americký historik Timothy Snyder knihu »Krvavé země«, historii XX. století Ukrajiny, Běloruska a pobaltských zemí, kde vysvětluje, jak se stalo, že v době míru zahynulo v těchto zemích 7 milionů lidí a v době války dalších 7 milionů lidí. Krvavé země. Z knihy se stal bestseller a »Majdan« na knihu, bohužel, plynule navázal. Evropská Unie krizi na Ukrajině nezvládla a v současné situaci Evropské Unii (a nám) nezbyvá, než Ukrajině půjčovat (dávat) a doufat, že v ní nevypuknou sociální bouře, které by válku mohly rozšířit do vnitrozemí. Znamenalo by to miliony uprchlíků i na východní hranici EU. Snyderova kniha objasňuje historii vzniku současné situace a stojí za přečtení.

Rád bych vám popřál do nového roku 2015 vše nejlepší, ale obávám se, že Evropská Unie, ve které žijeme, má (kromě výše uvedených) další dva velké problémy: nezvládnutou expanzi společné měny EURO. V jižních státech

Evropy je důsledkem zavedení EURO mimo jiné 50% nezaměstnanost mezi mladými lidmi do pětadvaceti let. Umíte si to někdo představit u nás? Abych neodkazoval pouze na polemiky k EURO prezidenta Václava Klause, za dvě zásadní knihy k tématu považuji knihu již zmíněného Thilo Sarrazina »Evropa EURO nepotřebuje« a knihu Davida Marsche »EURO, boj o osud globální měny«. Kritika o Marshově knize říká, že se čte jako politický thriller. Kromě EURO vidím problém Evropské Unie ve stále narůstající nadměrné byrokracii, administrativě a všeobjímajících regulacích, které dusí podnikání a svobodné rozhodování. Stručně řečeno, náklady na udržení systému začínají být větší než jeho výnosy. Historici se shodují na tom, že současný stav připomíná stav historických říší před jejich rozpadem. Český egyptolog Miroslav Bárta se svými kolegy popsal případové studie v knize »Kolaps a regenerace« a americký historik Joseph A. Tainter v knize »Kolapsy složitých společností«. Ani jedna kniha není o současnosti, ale současný svět z nich vyplývá. Při svých občasných návštěvách v Bruselu sleduji závěry M. Bárty a J. Taintra na vlastní oči: bruselská byrokracie žije ve věži ze slonoví kosti a nevnímá reálný život.

Krátce před Vánoci vyšla poslední kniha, která souvisí s výše uvedeným, Christopher Clark »Náměsíčníci«. Kdybych mohl, nařídil bych ji za povinné čtení pro všechny politiky. »Náměsíčníci« je kniha o tom, s jakou lehkostí a lehkomyšlností před sto lety tehdejší politici zahájili nejkrvavější válku historie. Vládli světu, ale chovali se jak náměsíčníci. Nejsem si jist, zda jsme historii dostatečně porozuměli.

Vím, že řada z vás nebude s některými mými názory souhlasit. Knihy neuvádím proto, abych prokázal svoji sečtělost, ale proto, že jsem nad nimi připraven diskutovat.

Vážení spoluobčané, přes všechno výše uvedené věřím, že i příští rok bude šťastný a veselý. I když nás obklopuje složitý svět, záleží hodně na nás, jaký si nový rok sami uděláme. Zda na sebe budeme hodní, ohleduplní, zda se budeme na sebe usmívat a pomáhat si. Budeme-li se tak k sobě chovat, budeme mít určitě hezký rok 2015.

Váš

Tomáš Jirsa, starosta města

Přání místostarosty města

Vážení občané Hluboké nad Vltavou, Bavorovic, Hroznějovic, Jeznice, Kostelce, Munic, Líšnice, Poněšic a Purkarce,

do nového roku 2015 Vám přeji především zdraví, bez kterého nelze dosáhnout spokojenosti osobní ani pracovní.

Rovněž všem přeji, aby rok 2015 byl ve znamení rodinné pohody a příjemných lidských, přátelských vztahů. Našemu městu a obcím přeji, aby se dál zdravě rozvíjely a my všichni v nich mohli žít dobrý, pozitivní životní zážitky naplněný život.

Vážení spoluobčané, hodně štěstí v novém roce.

Pavel Dlouhý, místostarosta Hluboké nad Vltavou

Šťastné a úsporné...

Pětíme mezi 140 obcí a měst, kterým společnost E.ON věnovala LED osvětlené řetězky a hvězdy na vánoční stromky.

Tyto obce a města díky tomuto daru ušetří každý rok celkem více než 200 MWh elektrické energie, což představuje 220 tun oxidu uhličitého.

e-on

Zarytý grafik Petr Palma

Chtělo by se říct, že náš hlubocký rodák Petr Palma je jedinečný, a on se svými originálními dílky, vtipnými, občasně cynickými, či morbiditou šlehnutými nápady, originální opravdu je. Nicméně, ač příjmení Palma není moc obvyklé, existuje ještě jeden výtvarník identického jména i příjmení – a ten maluje veselé panáčky a sličné dívky.

I proto jsme jako ilustraci k rozhovoru o definici umění Petra Palmy zařadili jeho práci s názvem Patentní Maulhalter – abyste pochopili, že styl »našeho Petra Palmy« si s nikým splést nemůžete! Maulhalter, přeloženo z němčiny, znamená držák úst, Ruhe znamená klid či ticho. A když vám dojde význam výrazu Animooock (čti Ani muk!) máte zase další úsměv na tváři. Jak báječné časy by nastaly, kdyby objednávku na toto epesní zboží zaslal např. Parlament české republiky!

Ano, nad obrázky grafika Petra Palmy se můžete bavit na pokračování, jak vám postupně dochází smysl sdělení, a to jak toho výtvarně provedeného, tak slovy významově dokresleného. Anebo se vám nad jeho prací dojetím zamří brýle. To když najdete doma v šuplíku svatební oznámení, ano, vaše vlastní, které vám udělal ke svatbě skoro před 30 lety. Jako mojí nejlepší přítelkyni.

Mám takový pocit, že jsem nezažila vaši grafiku, aby byla smutná a nebyla vtipná.

Pozvánky na otvírání plovárny a jiné, určené pro větší okruh lidí, vtipné většinou jsou. Ale některé mé grafiky zabíhají do cynického humoru až morbidity, což je taky druh humoru, ale ne každý ho dobře snáší.

U lidí, kterým svoje grafiky věnuji, většinou nenarazím. Jsou to obvykle přátelé, spřízněné duše, už mě za ty roky mé tvorby znají a ví, co ode mě můžou čekat. K lidem, kteří mě znají méně, bez varování své obrázky nenosím.

Vy jste se vyučil ručním sazečem. A pak jste vystudoval užitou grafiku na průmyslové škole grafické v Hellichově ulici v Praze. Slyšela jsem o vás, že mnohem více vás těší právě to ruční řemeslo než to počítačové.

Každopádně ruční práce s sebou nese úplně jiný pocit. Já se třeba na vojně dostal k práci v tiskárně, a tam jsem se ještě doučil práci knihaře. Hrozně mě bavilo lepit bločky, spojovat si papíry, sešít z nich knížku – v tom se ta jednotlivá řemesla prostupují, sazečina, tiskařina a knihařina – a ten výsledek vás pak těší.

Takže teď, když pracuju v reklamní agentuře na počítači, tak se utíkám k ruční práci, u které vidím za sebou výsledek práce mých rukou. Ať už špatný nebo dobrý, je to něco hmatatelného, řemeslného, aniž bych si dělal ambice tvořit umělecké dílo.

Ani nevím, jestli se ještě dnes na průmyslovkách učí studenti rýsovat tuší

a redisperem na pauzovací papír, nebo ručně psát technickým písmem. Dnes je to jakoby nepotřebné, ale možná je pravda, že se účta a ocenění ruční práce zase vrátí a tyhle dovednosti budou víc oceňovány.

Nás ve škole dlouhé hodiny mordovali s kaligrafií, třeba jsme pořád dokola kreslili svislé čáry, abychom udrželi správný sklon písma. Pravda je, že někteří nároční zákazníci dnes už opět vyžadují vizitky, dopisní papíry a pozvánky ručně sázené či dokonce ručně psané a na kvalitním nebo ručním papíře. Aby z těch tiskovin bylo cítit řemeslo. On je v tom výsledku práce opravdu citelný rozdíl. Takže jestli vnímám, že ta doba se vrací? Asi ano, asi se určitě vrátí čas, kdy bude více ceněno ruční řemeslo – i v reklamních agenturách. Ale asi si budeme ještě muset chvíli počkat.

V zaměstnání jste se přizpůsobil době a nutné počítačové technice. Ale vaše umělecké práce, stvořené klasickou grafikou, jsou vytvořeny ručně.

Zabývám se hlavně linorytem, většinou černobílým, protože mám snížený barvocit, a pokud tam už barvy dám, tak jsou pak někdy tak zajímavě posunuté. Takže většinou dělám

věci tištěné černou barvou, maximálně je tam ještě červená. Užití červené barvy se totiž datuje už od velmi starých tisků. Když se podíváte na věci z 15., 16. století, tak červená zůstává i po těch staletích správně krvavě červená, je stabilní dodnes. Určitě tehdy měli také větší škálu barev k dispozici, ale červen byla nejčastější, a zůstává klasicky nejužívanější.

Někdy zkusím dřevořez, přestože to je technika, která nedovolí člověku až takový rozlet. Směr vláken určuje možnosti řezby, musíte se rozmyslet, co budete dělat, a jak. Zatímco v linorytu můžete kroužit rydlem jakýmkoli směrem, máte téměř absolutní volnost, v dřevořezu jste svázanější.

Mě tyhle techniky naplňují obavou, že uděláte chybu, špatně říznete, a je to zkažené. Je to tak doopravdy, nebo se mýlím?

Tradovalo se, a je to popsáno i v literatuře, že když se dělaly dřevoryty do zimostrázových desek, a rytec se »uřal«, tak to bylo na vyhození. Ale dozvěděl jsem se, že je to opravitelné, stejně tak při linorytu prostě ten zkažený kousek vyříznete a nahradíte, zahladíte špatnou kresbu a přeryjete znovu. Dokázal jsem vyspravit i dřevořezovou desku tak, že se to nepozná,

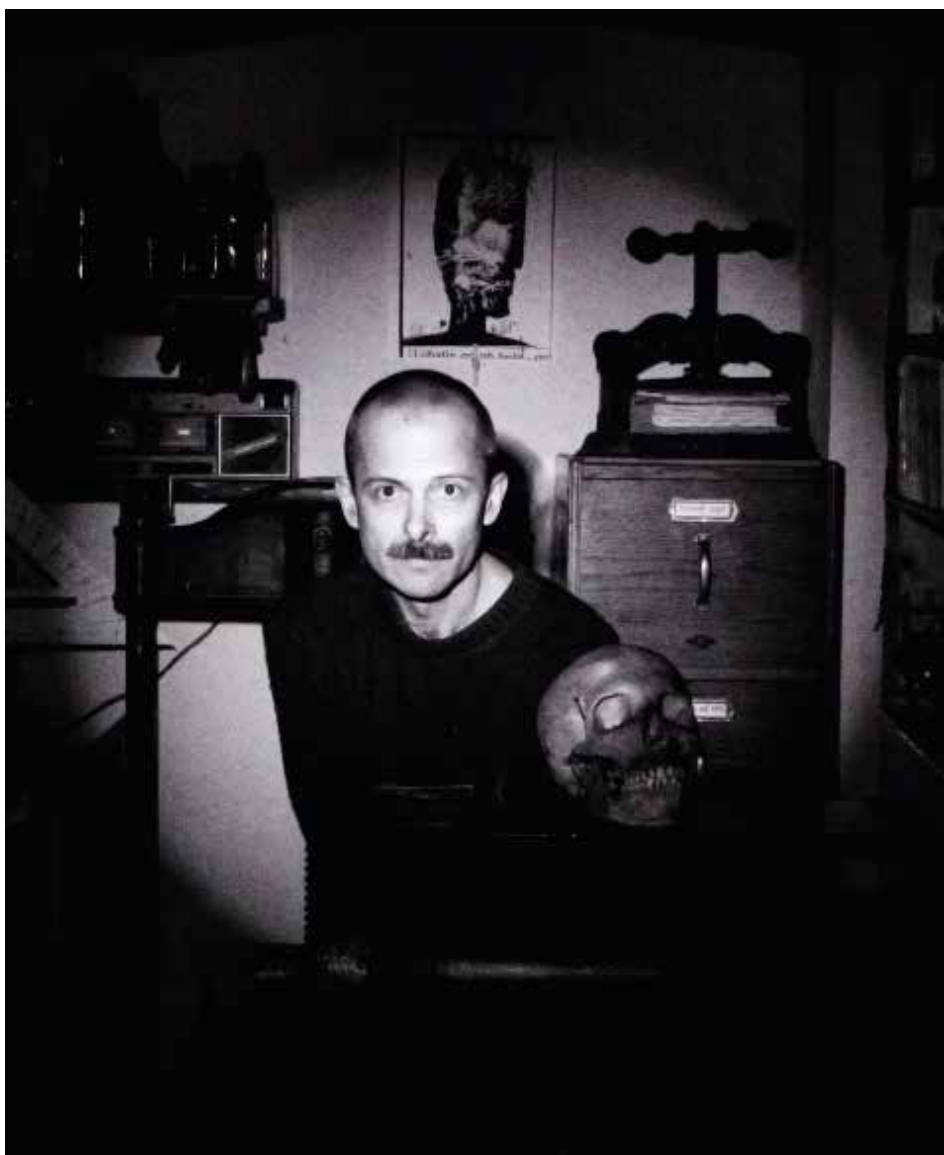

Foto: Z katalogu k výstavě Hlavanehlava vydalo Nakl. Měsíc ve dne & Fraktál ČB

dneska jsou materiály, kterými vadu vyplníte, korektura se dá zaretušovat tak, aniž by to bylo po tisku znát.

Ale přesto, není to zdlouhavější postup tvorby, proti tomu, když namočíte pero nebo vezmete štětec a malujete? Značí to nějaký povahový rys, když někdo inklinuje k rytinám a někdo k malbě?

Neřekl bych, že malba je až tak rychlá, já třeba obdivuju Ludka Stukbauera z Hluboké, který maluje takovým tím piplavým klasickým způsobem, že vrství jednotlivé lazury přes sebe, takže to není za jeden večer hotové. Je to práce na měsíce.

Vysvětlíte mi fantazii malířů nebo výtvarníků. Když máte před sebou kousek dřeva nebo lina, vy už v tom něco vidíte, přistupujete se svou představou? Nebo se přizpůsobíte materiálu, který už jakoby v sobě něco ukrývá sám, k něčemu vás přinutí?

Přizpůsobení je v případě dřevorezu někdy nutností, vy se těm vláknům dřeva jakoby poddáte. Někdy vyvstane nutnost v zájmu kresby je přeřezat napříč velice ostrým nožičkem, jde to. Některé klasické dřevorezy jsou toho dokladem. Jsou velice precizní, podrobné – přesně tak, jak si to přál autor.

Dnes spíš může být problém s tiskem nákladu. Najít ještě funkční knihtiskové stroje je často nemožné, a dobrých tiskařů je poskrovnu. Já si své věci tisknu naštěstí sám, chci být u své práce od začátku až do konce, a kromě toho skoro neprodávám, takže nepotřebuji tisknout tolik originálů.

Kolik grafických listů se obvykle tiskne?

Když jsem pro knihkupectví Omikron potiskoval papírové tašky, z linorytu jsem udělal kolem 2000 výtisků, ale to byla průmyslová práce. Pokud se tiskne z linorytu grafický list jako originál, je slušnost vytisknout omezený počet tisků, aby už to nebyla mechanická reprodukce. Například technika zvaná suchá jehla se vlastně sama zlikviduje, každým tiskem kontrast ubývá, takže dosáhne maxima kolem 20 tisků. Lino snese hodně, některé další techniky jako ocelorytina, litografie snesou obrovské náklady, ale jenom část nákladu se uznává jako originál. U linorytu dělám maximálně 30 výtisků a dost. Pokud tisknu ex libris, tam samozřejmě náklad může být větší.

Ex libris, to jsou lístečky o vlastnictví knihy, které si čtenáři vlepovali do svých knížek. Víte, že je děláte rád, a že jste za ně získal ocenění na TRIENÁLE ČESKÉHO EX LIBRIS CHRUDIM 2014. Zač to bylo?

Byla to 3. cena, kterou mě ocenili, a první a druhou cenu získali velmi známí grafici, takže jsem si tam připadal opravdu jako v dobré společnosti. Trienále je poměrně prestižní

záležitost, takže si téhle ceny velmi cením, to tedy opravdu ano.

Pozn. red.: Trienále českého ex libris je celostátní pravidelnou přehlídkou současné tvorby českého ex libris, tradičně spojovaného s knižní kulturou. K účasti na trienále jsou zváni grafici všech věkových kategorií a studenti výtvarných škol. Porota vybírá výstavní kolekci k prezentaci ve výstavní síni v Divadle Karla Pippicha v Chrudimi v termínu od 3. října do 2. listopadu 2014. Památník národního písemnictví představil veřejnosti originální tvorbu autorů ex libris za období 2012–2014. Jedná se o jedinečnou celostátní přehlídku drobné grafiky, která je již po 40 let doprovázena setkáním Spolku sběratelů a přátel ex libris. Ve 14. ročníku porota vybrala 552 ex libris od 151 autorů.

Termín Ex libris pochází z latiny a znamená »z knih« – s připojením jména majitele.

Jak to, že je v dnešní době ještě ex libris oblíbené? Mě spíš připomíná dobu první republiky, velké rodinné knihovny s ex libris v knihách vázaných v kůži. Věnuje se jim hodně výtvarníků? A kolik lidí si ještě do knihy ex libris vlepí?

Dnes už to takto nefunguje. Spíš jde o sběratelskou záležitost. Mnohé se dělá pouze na přání sběratelů, jedná se pak i o výměny mezi sběrateli. A já mám zkušenost, že komu jsem osobní ex libris udělal, nikdy jsem nenarazil, vždycky byl zájem. Některá jsem dělal na objednávku, většinou ale spíš jako dárek. Mě totiž objednávky nejdu a snažím se jim vyhnout. Lépe se mi daří vystihnout dotyčného sám a udělám něco na míru jako nečekané překvapení pro přátele a známé.

V linorytu musíte tvořit zrcadlově obrácený obraz, toho bych se také obávala. Máte kvůli tomu nějak opačně poskládané mozkové hemisféry?

Linorytová matrice musí být vyryta zrcadlově převráceně. Znamená to, že písmo musíte vyryt zrcadlově, aby po otištění bylo správně čitelné. Každopádně kresba vyrytá do lina, se v tisku převrátí zrcadlově obráceně.

Linoryt je technika kresby z výšky, takže to, co kreslíte a co zůstane nevyryté, se vytiskne, to co je vydlabáno, zůstane jako bílé plošky. Překreslení na lino se dá docela dobře a jednoduše pořídit z xeroxové kopie, kterou si obrazem položíte na lino, navrch se položí papír nasáknutý terpentýnem, na hodinu zatížíte a máte ji tam, můžete začít dlabat. Neberu to jako podfuk, spíš jako urychlení práce.

Takže existují i určité figle, jak si pomoci. A jaká velikost díla je pro linoryt limitující?

To je omezeno snad jenom velikostí papíru a velikostí lina, viděl jsem linoryt 2 x 2 metry, na

téma písmo. Bylo to naprosto precizně vytištěné, dokonalé, nevím, jestli to tiskli tak, že linoryt přešli parním válcem. Ne, nemusíte respektovat nic, pokud si najdete technické možnosti, jak to udělat. Pokud seženete roli lina, a dostatečně velký papír, a máte čím to převálcovat, tak nejste jinak omezeni.

Lino se používá to obvyčejné?

To je dobrá otázka. Já si lino nikdy nekupoval, vždycky jsem použil takové, které jsem někde našel. A slyšel jsem, že teď je ho velký nedostatek, novodobé materiály jsou moc tvrdé nebo zas moc měkké. Já mám zaplatpámbu zásoby, a tak se po něm nesháním, ale kolegové si stěžují, že zdroje došly, opuštěné staré byty a v nich staré lino vzal čas a ani u kontejneru už nenajdete odloženou tu správnou roli materiálu. Zato se začaly objevovat A4 lina v prodejnách pro výtvarníky, samozřejmě za drahé peníze.

Bojíte se chvíle, kdy budete stát nad čistou plochou k rytí... a nápad nepřijde?

Já to mám tak, že mě inspirují různé nahodilosti. Jdu třeba po městě a vidím odtržený plakát, jeví se mi to jako nějaká podoba, tak si to vyfotím. Nebo nějaké náhodné kresbičky, které si načrtnu, když se někde nudím, a protože jsem vetešník a všecko si schovávám, lepím si je do starých diářů. A třeba v daném roce mi to nic neřekne, ale pak po pár letech se v těch skicách nějaké souvislosti objeví. A vždycky pak na mě nějaký nápad vykoukne.

Tyhle zásoby nápadů mi vydrží ještě hodně dlouho.

To už mi zavání nějakou automatickou kresbou, nebo napojením ke zdroji někam nahoru.

To asi máte pravdu, taky někdy pozoruju, že je v mé kresbě míní uvědomělého, spíš je to nápad podvědomí.

Navíc vy máte dílka zaplněná různými detaily, kouknu na ně jednou a něco objevím. Podívám se druhý den a najdu zase něco jiného. Mají v sobě příběhy, je to mnohvrstevnaté. A mnohovtipné. U vašich obrázků se člověk směje nahlas, a když jsme se na váš PATENTNÍ MAUHALTER podívali doma s dětmi, zjistili jsme posléze, že jsme se každý smáli něčemu jinému z toho obrázku. Více příběhů v jednom díle.

Nevím, jak to dělám, já se tam každopádně toho snažím prostě nacpat co nejvíc. Pravda taky je, že to funguje i ve spojení s vymyšleným názvem, nějaké pojmenování mně napadne a potom jsem schopný vymyslet spoustu obsahu. Anebo je to naopak, že něco vytvořím a pojmenování domyslím a vyplyne až z hotové práce. Bez toho popisku u mé práce by to většinou nebylo ono.

DO KAŽDÉHO ÚŘADU, DOMÁCNOSTI ČI FIRMY
alespoň jeden

PATENTNÍ MAULHALTER

ANIMOOCK!

(PŘI VĚTŠÍM ODBĚRU SLEVA!!!)

Pozor na bezcenné padělky!

Dodáváme ve všech velikostech,
včetně dětských!

Se speciálním nástavcem si lze též tluměně pohvizdovat.

Foto: Jan Pírgl

Ještě mě napadá, že váš umělecký rukopis jako by byl konstantní. Nevidím rozdíl mezi staršími a novějšími pracemi, jako když porovnáváte autora v raném mládí a později.

Ale já jsem v mládí nic nedělal, *usmívá se Petr Palma*. Já začal až ve stáří. Pořádne až tak před 15 lety. Neprošel jsem klasickým vývojem výtvarníka. Pravda je, že nějaké linoryty jsem si dělal v Lidové škole umění, na střední škole suché jehly, jeden čas jsem si myslel, že se budu věnovat plakátu a knižní úpravě, tomu, co jsem vystudoval. Cítil jsem se víc jako grafický úpravce, než grafik.

V Jihočeských tiskárnách, jako výtvarník, jsem navrhoval katalogy, publikace, plakáty, etikety, tehdy ještě výhradně klasickými grafickými postupy. A v té době jsem mnoho let na volné grafiky ani nesáhl. Sice jsem si pak otevřel grafický ateliér, a snažil se profesí žít, jenže to už byl čas, kdy začaly počítače, a uživit se jako ruční grafik bylo složité. V prolukách práce mě ale občas napadlo, že si něco vyreju, a začal jsem s linoryty jen tak pro radost. Když jsem pak nastoupil do reklamní agentury a odpadly existenční starosti, ve volných chvílích jsem se rytí začal daleko víc věnovat.

Kdepak je zašlá sláva Jihočeských tiskáren...

Je aspoň dobře, že areál není opuštěný, i když tiskárna tam už asi nikdy nebude. Dnes se tiskne v různých soukromých – a dobrých tiskárnách, nicméně v dobách své největší slávy bylo v Jihočeských tiskárnách kolem 350 zaměstnanců. Výroba se po jejich zániku

přesunula do Kolína, etikety pro pivovary, limonády, pálenky, na které jsem ještě dělal návrhy a na které byly specializované stroje, se dělají jinde.

Čeští rytci mají dobré renomé. Václav Hollar před 400 lety, Josef Váchal později, Oldřich Kulháněk, autor českých bankovek, nedávno. Máte nějaký vzor?

Určitě ano, ale i ti dnešní, třeba Michal Cihlář, poměrně mladý kluk, pracuje technikou vícebarevného linorytu a dokáže úžasné barevné věci. Hodně lidí se linorytu věnuje, a já některé zažil na Sympoziu linorytu, byl to pro mě téměř převratný zážitek. Bylo úžasné pracovat v partě lidí, která dělá stejnou technikou, mít zázemí s vynikajícím vybavením, a skvělou společnou tvůrčí atmosférou.

Ano, ale jak je to s úrazy u této profese?

To je správná otázka, protože když jsem začínal, byla některá díla opravdu vykoupená krví, protože mi rydlo ujelo. S přibývajícím praxí se to stává čím dál méně. Že bych strčil ruku do stroje, to se mi naštěstí nestalo, spíš se říznete o papír nebo podobně. Rydla mám různá, všehočtu, od všeho trochu. Některá jsou od mistrů své výroby – na zakázku získáte opravdu špičkové nástroje, něco dělá Narex, jako profi výrobce nářadí má sekci, která se zabývá těmito nástroji, dobrá je česká firma Šerák. Nejvíce jsem se narejpal rydlem, které jsem našel někde na smetišti a přizpůsobil jsem si ho, to byla skvělá ocel. Vlastně se v oblasti

nástrojů improvizaci a vlastní dovednosti při jejich výrobě nekladou meze.

Takže rydél mám spousty, nastrodáte si je, ale těch oblíbených je vždycky jenom pár. Musí se brousit, a to je ošemetná záležitost, protože stačí trochu to přehnat a naprosto zničíte to správné ostří.

Není to jednoduché řemeslo.

Je to všechno tak trochu alchymie. Včetně barev – než zjistíte, která a jak kterému papíru svědčí. Být zámožný grafik, nakoupil bych barvy od jedné firmy a štos papírů extra kvalitních, takhle stále experimentuji třeba i na balicím papíru a hledám ten jediný správný odstín barvy.

K čemu chcete směřovat, na jaký materiál byste si ještě rád zatiskl?

Mám třeba schované ruční papíry a čekám na okamžik s velkým O. Ale já nemám extra velké ambice. Chtěl bych pokračovat, dokud se mi nezačne trást ruka, takže ke spokojenosti by mi stačilo, kdybych mohl ještě zpracovat nápady, které mám uložené v šuplíku.

Víte, zrovna jsme malovali byt, a já si po letech pro zpestření nechala udělat v kuchyni za sedacím koutem pruh malby s válečkem. Je to nádherna! Objevila jsem malíře se zásobou spousty staříčkových válečků a napadá mě: vymyslet hezký motiv válečku taky není legrace. Není on to vlastně svým způsobem taky linoryt? Mohl vy byste tisknout na zed?

Váleček je také tisk z výšky, to je sice pravda, ale

barva na linoryty je mastná. A také mě nenapadá způsob, jak bych dokázal linorytovou matici otisknout na zeď. Největší problém by asi byl, jak vyvinout dostatečný tlak.

Co se týče tiskových strojů pro grafiky, technika se i v tomhle směru vyvíjí, ale mě nejlíp fungují staré stroje. Nemám žádný poháněný motorem, všechny jen lidskou silou. Například obyčejný tiskařský lis větších rozměrů. Nebo sazárský obtahovací lis, dělaly se na něm nátisky novinových stran. Ziskal jsem je při likvidaci tiskárny. Můj kolega ale třeba tiskl celé roky – a to i dvanáctibarevné linoryty – tiskařskou kostkou, stačil mu váleček a tuby s barvami a zvládl to na kuchyňském stole.

Zřejmě jakákoli tvůrčí činnost, výtvarný talent, při kterém za námi něco zůstane, oblaží nejen naše oko a duši. Je to vlastně léčivá terapie.

Pro mě už jen to, že odejdu odpoledne z práce, zavřu se v dílně na Hluboké, a pracuji na něčem, co mě baví, je léčivé. Takže se tam

takhle chvíli realizuju, a pak jdu pěšky do Budějovic, což mě také udržuje v kondici. Ten tisk je vzpomínka na tiskařinu, vzpomenu si na učňovská léta, na chvíli, kdy se otevřely litačky z haly do provozu, a odtud zazněl hluk tiskařských strojů a zavoněla směs tiskařských barev. To byl vlastně můj první zážitek z tiskárny a ten čichový vjem je docela dobrý vzpomínkový stimul.

Vadí vám, když vám někdo při práci kouká pod ruku?

Exkurze u mě v dílně беру a mám je docela rád, účastním se i akcí Otevřených ateliérů, kromě jednoho roku, kdy jsem měl dílnu vyplavenou povodní. Příjemná je práce s dětmi, které si něco vryjí a vyzkouší. Práce výtvarníka a práce dítěte se nemusí zase tak mnoho lišit. Pokud má dítě štěstí na dobrého pedagoga, který ho dobře naučí řemeslo, ale nevezme mu přirozený talent a citění, které v sobě každé má. Tak jako jsem to v dětství zažil já v lidové škole umění pod vedením akademického malíře Milana Peterky.

Výstavy Petra Palmy

1990 – Netradiční svatební oznámení – Lovecký zámek Ohrada Hluboká nad Vltavou
2001 – »Computer Free« Galerie Pod kamennou žábou
2007 – Dernisáž – Jihočeské divadlo České Budějovice
2008 – Grafika v průběhu let – Farmaceutická fakulta UK v Hradci Králové
2009 – Odpolední výstava grafiky – Ministerstvo zemědělství Praha
2010 – Hlava nehlava – Galerie Měsíc ve dne, České Budějovice
2011 – Linoryty – Hotel Imperiál, Karlovy Vary
2012 – Hlava nehlava – cyklus výstav (Telč, Jindřichův Hradec, Polička, Cheb, Litomyšl, Hradec Králové, Třeboň, Kutná Hora)
2012 – kolektivní výstava linorytců – Galerie Výtoň v Praze
2013 – Po pás potopa – Lékařská fakulta UK v Hradci Králové
2014 – Linoterapie – Vysočanská radnice, Praha 9

CO JE TO:

Užitá grafika obnáší návrhy plakátů, pozvánek, etiket, gramoobalů a knih. Prostě všech tiskovin, které nás denně obklopují, a které běžně používáme. Volná grafika je to, co by mělo být vytvářeno z nějaké vnitřní potřeby tvořit, vyjádřit se výtvarně a sdělit své nápady publiku.

TISK

Tisk je způsob rozmnožování předlohy, při kterém se tisková barva z tiskové formy přenáší tlakem stroje na papír nebo jiný potiskovaný materiál. Rozlišuje se tisk z výšky, z plochy, z hloubky a průtlačný tisk. Nejčastěji používané tiskové techniky jsou knihtisk, ofset a hlubotisk.

TISK Z VÝŠKY

Tisknouce prvky vystupují nad úroveň tiskové formy, netisknouce plošky tvoří prohlubně.

Knihtisk: tisková forma čili sazba, nejčastěji z kovu (liteřina) nebo ze dřeva, je vyrobena jako zrcadlový obraz, který se po nanesení barvy pod tlakem otiskne na papír. Užívá se hlavně pro tisk knih, časopisů a drobných příležitostných tisků. Je to nejstarší tisková technika.

Flexotisk: pružná tisková forma z gumy nebo umělé hmoty se vyrábí leptáním nebo pomocí laseru, navlékne na tiskací válec a otiskuje. Užívá se hlavně pro potiskování umělých hmot, fólií, lepenky a podobně. Na podobném principu fungují razítka, která se ovšem otiskují ručně.

TISK Z PLOCHY

Litografický kámen a obtisk - Tisknouce prvky jsou ve stejné úrovni s prvky netisknouce, liší se od sebe jen fyzikálně-chemickými vlastnostmi povrchu. Při použití mastných tiskařských barev musí být tisknouce místa oleofilní, čili přijímají barvu a odpuzují vodu. Netisknouce místa jsou naopak hydrofilní, čili přijímají vodu a odpuzují barvu. Tisková forma se smáčí vodným roztokem a zároveň se na ni nanáší (navaluje) tisková barva.

Litografie užívá tiskovou formu z jemného vápence, na níž se vytvoří kresba mastnou tuší. Zbylá plocha se navlhčí, takže barvu nepřijímá. Litografie se dlouho používala pro tisk obrázků, dnes slouží jako grafická technika a v upravené podobě při výrobě polovodičů.

Světlotisk užívá formu se světlocitlivým povrchem. Po osvětlení a vyvolání vzniknou místa, která barvu přijímají a tudíž se otisknou. Světlotisk umožňuje

velmi kvalitní reprodukci fotografií, deska však vydrží jen několik set otisků.

Ofset se od předchozích liší tím, že se jedná o nepřímý tisk: tisková forma se otiskuje na přenosový válec s gumovým potahem, který teprve přenesení obraz na papír. Tím odpadá nutnost zrcadlově obrácené formy a forma se méně opotřebovává. Tiskovou formu z plechu nebo umělé hmoty lze upnout na válec a tisknout tak spojitým pohybem. Tento rotační ofset je dnes nejpoužívanější tiskovou technikou, zejména pro barevný tisk, a užívá se od malých rozmnožovacích strojů až po kotoučové stroje - rotačky pro tisk velkých nákladů.

TISK Z HLOUBKY

Tisknouce prvky jsou pod úrovní prvků netisknoucích. Na tiskovou formu se nanese barva a ve druhém kroku z jejího povrchu setře. Zbylá barva z prohlubní formy se pak tlakem přenesení na papír.

Hlubotisk: tiskové body jsou vyryty nebo vyleptány do povrchu tiskové formy. Nejstarší formou hlubotisku byla mědirytina a ocelorytina, později se formy vytvářely fotografickou cestou a leptáním. V poslední době se hlubotisk opět používá hlavně pro umělecké tisky (lept, suchá jehla).

Tamponový tisk či tampotisk: obraz vyleptaný v povrchu formy se přenesení na silikonový tampon, z něhož se přenáší na potiskovaný předmět. Užívá se k potisku nerovných ploch výrobků, obalů a podobně.

PRŮTLAČNÝ TISK

Při průtlačném tisku barva prochází tiskovou formou.

Sítotisk: formu tvoří jemné síto, v netisknoucích místech vyplněné speciálním lakem. Tisknoucím prvkem je volná plocha síta, na netisknoucích místech barva sítem neprojde. Užívá se k potisku nerovných povrchů i pro tisk malých nákladů obrázků na papír, látky i jiné materiály. Sítotisk je oblíben také proto, že nevyžaduje velké stroje.

Velkoformátový tisk je určen jak pro odbornou veřejnost z oblastí CAD, GIS, reprografie a reklamy, tak i pro širokou veřejnost, která s velkými formáty pracuje, např. : CAD: plány, schémata, výkresy; GIS: katastrální mapy, územní plány, inženýrské sítě, reprografie: fotografie, obrazy, kartografická díla; reklama: postery, prezentační materiály, loga; široká veřejnost: plakáty, projekty a studie, přílohy seminárních a diplomových prací

Z jednání rady města

■ Členové rady města obdrželi první verzi návrhu rozpočtu města na rok 2015 v členění příjmy a výdaje. Zařazeny jsou známé a očekávané příjmy a výdaje. Rozpočet je vytvořen jako schodkový s tím, že schodek je vyrovnán zařazením předpokládaného přebytku hospodaření.

■ Na základě smlouvy o dílo je prováděno dokončení terasy a její zastřešení u hasičské zbrojnice v Bavorovicích, současně si svépomocí osadní výbor provedl rozvody elektroinstalace na terase.

■ Rada města uložila vypsat výběrové řízení na provedení demolice starého objektu wc pod hlavním parkovištěm.

■ Rada města souhlasí s okamžitou platností se změnou výše nájemného u pozemků pronajímaných jako zahrádky na 10 Kč -za 1 m² a rok, dleto u pozemků pronajímaných k jinému účelu. Výše nájemného je platná pro obec Hluboká/Vlt. i všechny jeho části.

■ Rada města doporučuje zastupitelstvu města uvolnit prostředky na akci Oprava ulic Karla Čapka.

■ Na jednání rady města byla podána informace o nutnosti vydat obecně závaznou vyhlášku Požární řád města, vydání je v pravomoci města, jako vzor použít text Ministerstva vnitra.

■ Rada města ukládá MÚ zajistit povolení příslušných dotčených orgánů na odstranění stávající aleje po obou stranách komunikace u přístavu a vysazení nové, zajistit rozpočet a výběr zhotovitele tak, aby akce mohla být realizována dle předloženého návrhu ve vhodném vegetačním období.

■ Výstavba Sportovního přístavu je v závěru, zkolaudována je vodní část přístavu a zdvižná lávka u vjezdu do přístavu. Před kolaudací je parkoviště a část veřejného osvětlení. Město Hluboká získalo ze SFDI dotaci na stavbu cyklostezky okolo přístavu od přístaviště u zimního stadionu až za lávku přes Schwarzenberský kanál.

■ Státní fond dopravní infrastruktury vyhlásil výzvu k předkládání žádosti o příspěvky pro opatření směřující ke zvýšení bezpečnosti dopravy pro rok 2015/16.

Jako vhodné byly vytipovány tyto záměry:

- chodník podél komunikace II/105 pod Parkhotelem cca 66 m
- bezpečnostní opatření Pražská
- zpomalení dopravy na III/10580 a
- osvětlení přechodu II/105 před paneláky – doplnění o speciální svítidla nad přechodem
- osvětlení Stará obora pro urychlení realizace osvětlení prostoru u autobusových zastávek zvažuje umístění světel napájených fotovoltaickými články s akumulátory

Nová alej vyrostla díky Nadaci ČEZ v Hluboké nad Vltavou

Foto: archiv radnice města

V jihočeské Hluboké nad Vltavou se ve čtvrtek 4. prosince konalo slavnostní představení nově vysazeného stromořadí. Téměř čtyři desítky stromů nyní lemuji

cestu z Hluboké nad Vltavou do Munic, hojně využívanou jako cyklostezka a stezka pro pěší. Výsadbu aleje podpořila Nadace ČEZ, která pod odborným dohledem botanika Václava Větvíčky přispěla městu částkou ve výši 200 000 Kč.

Vysazené javory, hlohy a jeřáby nyní tvoří stromořadí v lokalitě Pod Hůrkou blízko obytné zóny města. Místní i turisté, kteří zámecké město navštěvují, často využívají cestu lemovanou novými stromy ke svým procházkám i vyjížděním na kole. »Nová alej občanům i návštěvníkům Hluboké nad Vltavou podstatným způsobem zpřijemňuje výlety i procházky do okolí. Cestu, kterou při nich hojně využívají, konečně lemuji krásné vzrostlé stromy, které dodávají jihočeským končinám původní ráz a zároveň prostředí očišťují a ozdravují,« uvedl starosta města Ing. Tomáš Jirsa.

Letošní sázení alejí navazuje na podporu výsadby stromů z roku 2011 a 2013. Celkem už města a obce obnovily či nově vysadily 140 stromořadí, letos Nadace ČEZ podpoří vznik 52 alejí. »Podpora výsadby alejí má neuvěřitelný ohlas. Hlásí se nám desítky obcí a měst s nápady na obnovu alejí v místech, kde dříve historicky existovaly, ale postupně bohužel vymizely,« řekla Michaela Žemličková, ředitelka Nadace ČEZ.

Alarmujícího úbytku tradičních stromořadí si v loňském roce všimlo i Ministerstvo životního prostředí ČR a vyhláškou podmínky pro kácení alejí zpřísnilo. Ty totiž vedle své estetické funkce přispívají ke snížení prašnosti a hlukové zátěže, pohlcují oxid uhličitý a díky přirozenému stínu poskytují lidem úlevu při vysokých vedrech. »Blahodárný vliv stromů si asi každý uvědomuje. Méně už se ale ví, jak velký jejich přínos skutečně je. Například takový průměrně vzrostlý strom vyprodukuje během jediného dne množství kyslíku potřebné až pro deset lidí,« uvedl botanik Václav Větvíčka.

Nadaci ČEZ založila energetická společnost ČEZ v roce 2002, aby zastřešila svou dárcovskou činnost. Nadace ČEZ podporuje několika grantovými programy sociální, kulturní a sportovní projekty a aktivně spolupracuje s regiony. Výši rozdělených příspěvků se řadí ke špičce nadací v České republice.

Více informací na www.nadacecez.cz

Zákony pro zlost

Těžko říct, kdo vymýšlí všechny ty zákazy a příkazy k tomu, co se smí a nesmí v království evropském. Pravda je, že ve Společenské kronice jsme vždy uveřejňovali osobní jubilea hlubockých občanů starších 75 let – až se nové zákony začaly ohánět pojmy jako ochrana osobních dat a podobně. Uveřejňovat narozeniny bez udání věku je ovšem holý nesmysl – proto Městský úřad rozhodl, že oznamovat, kolika let se jubilant dožívá, budeme činit i nadále. Abyste se dočetli, kdo z Vašich sousedů právě slaví úctyhodné narozeniny. A pokud někdo zveřejňovat svá jubilea nebude chtít, stačí oznámit tuto skutečnost hlubocké matrice, či přímo Hlubockému zpravodaji.

V roce 2014 oslavili krásné narozeniny mnozí z Vás. Připomeňme alespoň ty, kteří se v roce 2014 dožili 90 a více let. Přejeme všem našim nejstarším občanům šťastný nový rok a hodně zdraví a těšíme se na další blahopřání v novém roce 2015.

Úctyhodné narozeniny v roce 2014

Blahopřejeme a přejeme hodně zdraví do nového roku 2015

Marie Bierová, Hluboká, 90 let	Jiří Kabele, Hluboká, 90 let
Antonie Bubelová, Hluboká, 91 let	Hana Kaprová Hluboká, 90 let
Jaroslav Hájek, Hluboká, 91 let	Růžena Klečková Hluboká, 91 let
Růžena Hanušová, Hluboká, 92 let	Karel Křiváček, Hluboká, 91 let
Ludmila Hanzalová, Hluboká, 91 let	Anna Pfefferová, Hluboká, 92 let
Božena Havlíková, Hluboká, 92 let	Marie Piskačová, Hluboká, 90 let
Jan Hoďánek, Hluboká, 93 let	Božena Samcová, Hluboká, 90 let
Anna Houšková, Hluboká, 93 let	Květuše Smotlachová, Hluboká, 94 let
Vlasta Hovorková, Purkarec, 94 let	Aloisie Šindelářová, Hluboká, 91 let
Vlastislava Hovorková, Hluboká, 91 let	Helena Šoupová, Hluboká, 91 let
Vlasta Hromková, Hluboká, 90 let	Otilie Trendová, Kostelec, 90 let
Marie Janátová, Hluboká, 90 let	Terezie Vlášková, Hluboká, 92 let

Smutná policejní pohádka

Foto: Facebook animal Rescue

Ne každá pohádka má dobrý konec, a ne každý majitel psů je milovníkem psů. I někteří myslivci mohou dělat mysliveckému cechu pěknou ostudu.

Když se v zámeckém parku jednu sobotu v půlce prosince objevil pes, český fousek, a volně pobíhal v prostoru, kde se pohybuje hodně lidí, zavolala jedna paní městskou policii. V parku se psi volně pohybovat nesmějí, pouze na vodítku, kastelán to přísně hlídá, i když tento zákaz porušuje hodně pejskařů. Nicméně tento pes byl úplně sám.

Pes byl umístěn na služebnu městských strážníků, kde se mu dostalo vlídného zacházení. Dostal nejen napít, ale i něco na zub, a velitel strážníků očekával, že se po ztraceném psu bude někdo brzy shánět. Jen ho zarazilo, že pes má na krku řetízkový obojek spojený ostrým drátem, takže by každého soudného člověka napadlo, že pes se může snadno zranit.

Bohužel se po psovi nikdo nesháněl, a tak tedy dle platných městských předpisů, byl pes předán odchytové službě Vladimíra Kössla z Českých Budějovic, se kterým má město uzavřenou smlouvu. Město Hluboká totiž nemá prostor, kam zatoulané psy umisťovat. Psi se totiž nemohou samostatně pohybovat po městě, to dá rozum každému myslivci člověku. Mohli by způsobit dopravní nehodu, mohli by vystrašit chodce, mohli by v parku honit zvěř, způsobit rvačku s jinými psy, mohli by zkrátka zavinit spoustu nepříjemných situací. Vyhláška pamatuje i na tyto případy a nezodpovědní majitelé psa pak mohou být pokutováni.

A tak asi desetiletý pes českého fouska, hnědý a s nečitelným tetováním, putoval do Budějovic.

Pes byl nakonec předán majiteli a vrátil se do svého domova. Ovšem pokud byste čekali happy end, a poděkování za to, že pes byl nalezen při toulání, že psa se někdo ujal, zabránil jeho event. zranění či nepříjemné příhodě, opak byl pravdou.

Jsou totiž mezi námi lidé, kteří absolutně ignorují veškerá pravidla. Místo toho, aby byl majitel rád, že má svého psa v pořádku, vysvětlil dotyčný důrazně a s despektem panu Kösslovi, že lovečtí psi se nikdy nikam nevozí, ti se normálně volně pohybují kdykoli a kdekoli. A jestli si „policajtí“ myslí, že si můžou dělat, co chtějí (tedy zajistit péči o nalezeného psa dle pokynů platné vyhlášky), tak to se pletou. Naopak pán může nechat svého psa běhat bez dozoru v zámeckém parku, vždyť pes by domů trefil. Ať si ho v útulku klidně nechají, on má ještě jiného. A že by měl pán zaplatit nějaké náklady, které ošetřením psa vznikly? No, to ani náhodou! Naopak – kdo jemu

zaplatí za to, že si pro psa do útulku je! A představte si, prý dlouhých šedesát kilometrů! Tolik je pro některé Hluhočáky vzdálena Hluboká od Budějovic. O peníze šlo zřejmě především, strach o psa chyběl.

Zkrátka, tak to někdy bývá. Vladimír Kössl už zachránil, ošetřil a vrátil stovkám majitelů zaběhlé či ztracené čtyřnohé kamarády, léčil zvířata poraněná auty, týraná lidmi či těžkým osudem, uhněl psi záchrankou k veterináři s chlupatým pacientem a vyplašenými páníčky. Díky jemu a jeho zařízení už našla nový domov spousta zvířat – těch, jejichž majitelé se o svá zvířata nestarají, nebo je rovnou vyhodí na ulici nebo v případě štěňat či koťat „humánně“ odloží v krabici do popelnice. Anebo přehodí do útulku přes plot. Pro Hlubokou, Budějovice a další jihočeské obce už udělal spoustu práce. A jak vidíte, stane se, že místo poděkování a slušnosti dostane »držkovou«.

A tak mu děkujeme alespoň my, a přejeme do nového roku spíše šťastné případy s dobrými konci a se slušnějšími páníčky. Děkujeme i hlubockým strážníkům, že nejsou nevšímaví a snaží se pomoci i těm, kteří sice nemluví, ale kdyby mohli vyprávět...

A kdybyste potřebovali zvířecí pomoc vy, nebo snad chtěli naopak pomoci sami, zde jsou kontakty na zvířecí pomoc v nouzi. Na facebookových stránkách najdete spoustu příběhů zvířat a jejich pánů. Vydaly by na román.

tel.: +420 777 214 680

e-mail: info@animal-rescue.cz

facebook: [animal rescue - odchytová služba a útulek](#)

Animal rescue – Vladimír Kössl

Absolvent Střední lesnické technické školy v Písku. V roce 1995 získal potřebnou akreditaci na Veterinární a farmaceutické univerzitě v Brně a od té doby se zabývá profesionálními odchty zvířat na základě smluvních dohod s obcemi. To znamená, že o nalezená toulavá a opuštěná zvířata je v souladu s platnou legislativou postaráno prostřednictvím příslušných obecních úřadů. V případě, že není zjištěn majitel, je zajištěno umístění pro tato zvířata a náklady na odchyt a vynaloženou péči nese obec, na území které k nálezu zvířete došlo.

Další služby jsou například: – Sběr a neškodná likvidace kadáverů zvířat – Venčení psů, hlídání zvířat a péče o ně, služby na míru – Hotel pro kočky – Akutní i plánované převozy zvířat (zvířecí taxi) – Asistenční služby – Spolupráce se složkami Integrovaného záchranného systému – Dodávky kotců pro toulavá zvířata.

Potravin po celý den

Nesnášíte nákupní vozíky, hodinovou procházku plechovou halou a přeplněná parkoviště? Radši jdete nakoupit denně a s košíkem v ruce doma ve své ulici do vašeho obchodu? Potřebujete rohlíky, máslo, sýr a mléko, něco do koupelny a další potřebné věci do domácnosti? Prodejna potravin a smíšeného zboží s přívětivým pojmenováním MŮJ OBCHOD v Masarykově ulici kousek od Infocentra je otevřena denně od 7 – 21 hodin, obsluhují v ní dva milí mladí Vietnamci, ona a on.

Je tu čisto, milo a ochotno a za pár minut máte nakoupeno.

Vinotéka U VÁCHŮ v Zámostí se loučí

Z důvodů odchodu do důchodu ukončím svoji prodejní činnost k 31. 12. 2014.

Touto cestou bych chtěl poděkovat všem našim zákazníkům a popřát jim vše nejlepší a hodně zdraví do Nového roku.

Vladimír Vácha

Novoroční inventura

aneb Jak to bylo před čtvrtstoletím?

17. LISTOPAD 1989

Týden po pádu Berlínské zdi, 17. listopadu 1989, začala v Praze sametová revoluce. Ve čtyři hodiny odpoledne se u sídla lékařské fakulty na Albertově sešly skupinky studentů, aby si připomněly tragické události před padesáti lety. Původně klidná manifestace se brzy změnila ve stávkou za svobodu, demokracii a politické reformy.

Situace se vyostřila v ulici Na Perštýně u obchodního domu Máj, kam demonstranti krátce po půl osmé večer dorazili. Zde dav zastavil kordon pohotovostního pluku ministerstva vnitra a znemožnil stávkujícím i únik postranými ulicemi. Lidé se proto posadili na zem a čekali, jak se situace bude vyvíjet. Jednotky ministerstva vnitra nelítostně zasáhly. Přes pět set lidí zranili a řadu občanů odvěkli do připravených autobusů a kanceláří Bezpečnosti.

Tvrdý zásah Veřejné bezpečnosti proti mladým lidem probudil celou společnost, která se definitivně rozhodla vzepřít totalitnímu režimu. V den padesátého výročí, kdy byly uzavřeny všechny československé vysoké školy Hitlerem, začala »sametová revoluce« (na Slovensku »něžná«). Ta odstartovala rozsáhlé změny v politickém a hospodářském uspořádání Československa a vývoj po těchto událostech dostal rychlý spád.

Václav Havel v Praze. Foto: Archiv rodiny Pulcovy

Fotografie a příběhy hlubocké sametové revoluce

V listopadu 2014 uplynulo 25 let od sametové revoluce v naší republice. Vlna revolučních změn proběhla celou Evropou. Naštěstí celkem civilizovaně, my pamětníci víme, že byla pohlazením po duši. S českým vtipem, nadšením studentů, nasazením herců, poprvé i s nově přístupnými informacemi pro obyčejné lidi. Znovu jsme mohli vidět a slyšet Martu Kubišovou, Karla Kryla a na televizní obrazovce politiky, dřívějšímu režimu nepohodlné, třeba Alexandra Dubčeka. Mnozí poprvé viděli a slyšeli Václava Havla a překvapilo je, že jeho řeči rozumí, protože má hlavu a patu, i když ráčkuje a zadržává.

Revoluce se ale bohužel podobají sexuálnímu vyvrcholení: nevydrží dlouho. Historie je jako vulkán, nyní jsme zřejmě opět v pouhém období bublání a sirných výparů. I když jsme svobodní, a komunistický teror přišel o zuby, stejně si republika i Evropa střídavě prožívá různá zklamání i radosti.

Bylo hezké zažít revoluci, která byla něžná. Zasáhla každého člověka, který byl schopen vnímat. Ať už v Praze na Václaváku, na budějovickém náměstí, nebo na Hluboké. Ta hlubocká revoluce proběhla v prosinci před 25 lety a také mnohé změnila. I tady bylo založeno občanské fórum, i tady se lidé na radnici změnili. Poprosili jsme čtenáře Hlubockého zpravodaje, aby nám poslali fotografie, nebo zážitky z tehdejší doby, které jim uvízly v paměti. A dostali jsme pár fotografií, o které se s vámi podělíme.

Více informací o revoluci v celé republice můžete nalézt na <http://www.totalita.cz>, nebo www.pametnaroda.cz.

Jihočech – kardinál Miloslav Vlk

Dne 1. ledna 1989 mu byl vrácen »státní souhlas« a stal se farářem na Klatovsku – v Žihobcích a Bukovniku, později v Čachrově, Javorné, Železné Rudě, Běšinách a Stráži na Šumavě. 14. února 1990 byl jmenován českobudějovickým biskupem (biskupské svěcení 31. března 1990), 27. března 1991 pražským arcibiskupem a českým primasem, nástupcem kardinála Františka Tomáška.

Václav Havel v Budějovicích. Foto: Archiv rodiny Pulcovy

Katedrála Sv. Mikuláše ČB, biskupské svěcení Miloslava Vlk. Foto: Archiv rodiny Pulcovy

Karel Schwarzenberg jako český občan volí v Hluboké nad Vltavou. Foto: Archiv Hlubocký zpravodaj

Teolog Karel Skalický

* 20. 5. 1934 v Hluboké nad Vltavou, za studií emigroval do Říma, tam přednáší teologii na Lateránské univerzitě, aktivní účastník exilového boje proti komunistické totalitě. V r. 1994 se znovu vrací domů. Přesídlil do vlasti z Itálie, a stal se 1. dubna farářem ve své rodné Hluboké a vedoucím katedry křesťanské filozofie na Teologické fakultě Jihočeské univerzity. Dne 24. 4. 1996 byl tamtéž zvolen a 1. 10. jmenován děkanem. Je čestným občanem našeho města.

Mons. prof. Karel Skalický – aktuální fotografie. Foto: Jan Pírgl

Pětadvacet ročníků Obnovené Tradice 1990 – 2015

Pro mnohé Hlubočáky byl důkazem změn ve státě i návrat šlechty do Čech. Karla Schwarzenberga vítali na Hluboké pamětníci, kteří pro jeho rod, a tedy jeho příbuzné, pracovali. A on si je, dokonce i jména jejich rodičů, pamatoval, i když z Čech musel odejít jako malý chlapec. Na Hlubokou přijížděl i díky Schwarzenberskému spolku, založenému už v roce 1990, který začal vydávat Obnovenou tradici, časopis schwarzenberských zaměstnanců a pamětníků. Vydavatelem a sponzorem je EM Grafika – za dlouholeté vydávání časopisu je potřeba vzdát velký dík hlubocké rodačce Emě Majerové, roz. Zochové.

<http://www.hss.barok.org/index.php>

Z článku Miloslava Trnky vyjímáme informace:

Obnovená Tradice vychází pro členy a příznivce Historického spolku Schwarzenberg v Českých Budějovicích od léta 1990 dvakrát ročně, vždy v červnu a prosinci. Z původních šestnácti stránek během pár let časopis narostl na čtyřiašedesát. Autorské zázemí redakce tvoří řada historiků, přírodovědců, lesní hospodáři, bývalí schwarzenberští zaměstnanci a jejich rodiny i přátelé z obou stran Šumavy – všichni, kteří umí a chtějí přinášet nová svědectví a dál předávat odkazy jihočeské minulosti.

Časopis s názvem Tradice vycházel už za první republiky v letech 1934 – 1938 nákladem Svazu českých úředníků a zřízců knížete ze Schwarzenbergu. Sešity jsou dodnes vyhledávány pro vysokou odbornou úroveň svého obsahu. Kam obsahově směřuje dnešní Obnovená Tradice a badatelská pozornost jejích autorů? První číslo si vytklo za cíl následující...

Číslo 1– červen 1990

V historicky prvním čísle Obnovené Tradice si čtenáři mohli prostudovat především spolkové stanovy a článek, kterým toto vydání poctil spisovatel Ing. Jiří Andreska a nazval jej K výročí 150 let Lesního a loveckého muzea Ohrada u Hluboké nad Vltavou. Druhou, pro úvodní sešit OT vybranou prací byl text doc. RNDr. Ctibora Votrubce, geografa a vodňanského rodáka. Ve statí Schwarzenbergové a Bedřich Machulka, lovec a preparátor africké zvěře se pan profesor Votrubec zaměřil na loveckou a sběratelskou činnost cestovatele B.

Karel Schwarzenberg mezi hlubockými občany. Foto: Archiv rodiny Pulcovy

Machulky, jednoho z našich největších znalců africké fauny, jehož aktivity všestranně podporovali Schwarzenbergové.

První redakční rada časopisu Obnovená Tradice (v letech 1990 – 1992, OT č. 1 - 6) T. Bílá, PhMr. A. Dětáková, MUDr. V. Skřivánková, B. Štěpková, Ing. F. Horník, F. Kouba, MUDr. K. Kühnel, V. Kühnel, Ing. V. Macar, F. Maleček, Ing. A. Nikendey, MUDr. P. Petr, MUDr. I. Rameš, MUDr. J. Reban, J. Zálaha, E. Majerová (red.).

Porevoluční zpravodaj města

A ještě něco. Dovolte mi i malou osobní inventuru. Pokud vydržím, letos v září završím dvacet let, kdy pro vás připravuji časopis našeho města. Hlubocký zpravodaj se snaží představovat lidi, žijící v našem městě, a události v našem okolí. S vydatnou pomocí

Dvacet deka duše

Chtěl jsem si koupit dvacet deka duše, pár kousků pravdy, litr svědomí, leč prodavačka odvětila suše: Jak jsou ty lidi dneska pitomí.

Mě ovšem tímto nevyvedla z míry, řekl jsem Dobrá, nic se neděje. Dejte mi tedy za korunu víry, osminku citu, láhev naděje.

A ona řekla: Musíte stát frontu. A fronta vedla cik-cak za hory, a potom dál, až někam k horizontu. A všichni lidi chtěli brambory.

Jiří Dědeček

fotografa Jana Pirgla, grafika Adama Růžičky a četných ochotných dopisovatelů.

Zpravodaj na Hluboké nepravidelně vycházel už od roku 1960. Do roku 1995 a těsně před revolucí vedli Hlubocký zpravodaj např. paní učitelka Stanislava Charvátová, později redakční rada MěNV, na přelomu předrevolučních let Zpravodaj řídil Josef Posekaný, poté Eduard Průša, roky 1991, 1992 jej řídila Jitka Stráská, později vystřídaná Martinou Bártovou – až do poloviny roku 1995. Zářijovým číslem r. 1995 zahájila Alena Růžičková s Evou Smrčkovou, Alena Růžičková (Mitter) řídí doposud pravidelné každoměsíční vydání časopisu. Přehled všech vydání uspořádala a v Městské knihovně ochraňuje Marie Krejcarová.

Za zapůjčení fotografií děkujeme paní Janě Pulcové, Emě Majerové a archivu Hlubockého zpravodaje.

Foto zleva: Mgr. Pavel Koblasa, Ing. Antonín Nikendey a Karel Schwarzenberg (Ing. Nikendey stál u zrodu Historického spolku Schwarzenberg – díky provázanosti jeho rodiny s rodem Schwarzenbergů, šířil znalosti o rodu Schwarzenberků, o jejich zaměstnancích, dějinách krumlovského a hlubockého panství, o Šumavě – jak o něm prohlásil archivář Pavel Koblasa: byl chodící schwarzenberskou encyklopedií a v řadách jihočeské obce historické neměl konkurenci)

První novoroční projev prezidenta Václava Havla

Milí spoluobčané, čtyřicet let jste v tento den slyšeli z úst mých předchůdců v různých obměnách totéž: jak naše země vzkvétá, kolik dalších milionů tun oceli jsme vyrobili, jak jsme všichni šťastni, jak věříme své vládě a jaké krásné perspektivy se před námi otevírají. Předpokládám, že jste mne nenavrhli do tohoto úřadu proto, abych vám i já lhal. Naše země nevzkvétá. Velký tvůrčí a duchovní potenciál našich národů není smysluplně využit...

*Z Novoročního prezidentského projevu
1. ledna 1990*

Střípky vzpomínek ze schwarzenberské Hluboké:

Hluhočtí sportovci, rodina Říhových a válečné historky

V zámeckém parku na vršku poblíž jízdního je bývalý vodojem, vedle kterého se nacházel tenisový kurt. Nevím, zda na něm někdy hrál nějaký tenista zvučného jména, ale jistě je, že zde odpalovala míčky bekhendem, forhendem či volejem paní kněžna. Nejenom tomuto sportu bylo u hlubockých Schwarzenbergů přáno. Zelenou měla u nich mimo jiné i rytířská disciplína – šerm. K nejlepším šermířům na Hluboké patřil schwarzenberský zaměstnanec, vrchní zeměměřičský správce pro hlubocký a chýnovský velkostatek a úředně oprávněný civilní geometr, Ing. František Vondrášek. Jeho velkým rivalem byl rovněž skvělý šermíř Karel Říha. Souboje těchto dvou mužů vždy patřily k ozdobám sportovních klání.

S generací Říhových, k níž vedle Karla patřili jeho bratři Jan a Štěpán, se mi rodiče přátelili. Z vyprávění vím, že tatínek jmenovaných sourozenců byl na Hluboké obecním strážníkem. Uprostřed náměstí mezi hotelem Podhrad a kostelem sv. Jana Nepomuckého stával domek, kde rodina bydlela. Ten objekt si ještě pamatuji. Z jedné strany měl okno v úrovni cesty. Při pozdějších úpravách prostranství domek zmizel, aby uvolnil místo parkovišti.

Jan Říha byl výborný muzikant. Vypracoval se až na kapelníka a dirigenta českobudějovické posádkové hudby. V rozhlasu často pouštěli skladby hrané pod jeho taktovkou. Nejintenzivnější a vpravdě celoživotní přátelství spojovalo však naši rodinu se Štěpánem a jeho ženou Helenou. Tito Říhovi sice žili v Praze, leč na Hlubokou – do míst Štěpánova mládí – často zajížděli. Právě při takové příležitosti došlo k jejich seznámení s mými rodiči. Během koupání bezdětné manželky u Vltavy upoutal roztomilý komunikativní chlapec, kterým jsem prý tehdy byl. My jsme pak jezdili za Říhovými do Prahy. Kromě vzájemných návštěv se podnikaly společné výlety i rekreační pobyty o prázdninách či dovolené.

Za války se Štěpán a Helena při návštěvách našeho bytu v hlubockém Šteklu podívovali nad tím, jak čilý ruch panoval v té části areálu, kde se nacházely dílny, garáže a prádelna. V těchto prostorách se tehdy skutečně pracovalo ještě pilněji než před válkou.

Zatímco v dílnách a garážích se donekonečna stále něco opravovalo, v prádelně se nepřetržitě praly, žehlily a skládaly zámecké ubrusy, prostěradla, povlaky, ručníky a jiné textilie.

Až po válce mi rodiče Říhovými prozradili to, co všichni »Švarcnberáci« dobře věděli, a co jsem se později dozvěděl i já. Totiž že se z velké části znovu a znovu spravovaly nebo přepíraly věci, které byly ve skutečnosti zcela v pořádku či naprosto čisté. Důvodem takového počínání, které by se nezasvěceným mohlo jevit jako rozmařilé plýtvání, byla snaha poskytnout lidem práci. Zaměstnat je tak, aby nemohli či nemuseli pracovat pro nacisty, ať už ve své domovině, nebo za hranicemi jako totálně nasazení.

Konec války mě sice zastihl jako tříletého hošíka, nicméně i v tak raném věku se mi pevně vryl do paměti velmi intenzivní zážitek z března roku 1945. Dodnes mi ve vzpomínkách ožívá hukot spojeneckých letadel, která bombardovala strategický cíl, českobudějovické nákladové nádraží. Z vyhlídky zámeckého parku vedle kašny u oranžerie jsem tenkrát se svými rodiči sledoval nálet. Mračna letadel vydávala onen nezapomenutelný zlověstný zvuk, záhy doplněný výbuchy dopadajících bomb.

Pamatuji si také, jak tehdy maminka plakala. Její rodiče totiž stále bydleli tam, kde ona jako děvče vyrůstala – v nynější ulici U Lávký v Pětidomí, tedy těsně vedle bombardovaných kolejí. Matčin otec, můj dědeček, byl dílovedoucím v lokomotivním depu a patřil k těm zaměstnancům železnice, kteří si v inkriminovaném prostoru na bázi družstva vystavěli řadové patrové domky (však se také vedlejší ulice dodnes jmenuje Družstevní a restaurace v sousedství nese název Družstevní dům). A tak můj tatínek hned po náletu vytlačil z bývalé kaple před vchodem do Šteklu, kterou využíval jako garáž, svůj motocykl, a jel do Budějovic.

Děda s babičkou našťastí přečkali bombardování bez úhony ve sklepě, ale čtvrtý dům nalevo od nich dostal plný zásah. Později mi otec také vyprávěl, co se v Pětidomí přihodilo v době, kdy máma na Šteklu trnula strachem, jaké zprávy přiveze. S pomocí dalších mužů táta násilím odvěkl jistého velmi zvědavého staříka od nevybuchlé bomby, která ležela na ulici. Ten starý pán do ní nedůvěřivě klepal svou hůlkou...

Ing. Stanislav Kahuda

Můj otec při pozdější návštěvě Hluboké u jednoho ze lvů strážících oranžerii (kolem roku 1960).

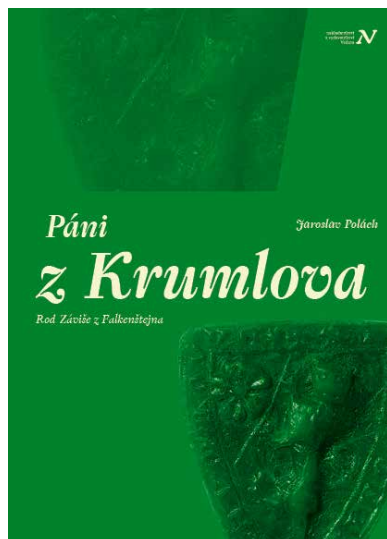

Současný pohled na Štekl s branou do areálu, za okny v prvním patře se nacházel náš byt

Páni z Krumlova

Škoda, že šlechticů mezi námi ubývá – zvláště těch krásných a statečných. V letošním roce to bude 725 let, kdy před branami našeho zámku – tehdy hradu – zemřel Závěš z Falkenštejna. O něm, ale i o dalších Vítkovcích, se můžete dočíst v nové knize Jaroslava Polácha.

Zeptali jsme se autora knihy:

Máte rád historii?

Přirozeně ano. Obecně se zajímám o minulost, v níž samotná historie tvoří nepatrný časový úsek. Poněkud intenzivněji se věnuji zejména starším regionálním dějinám, k nimž samozřejmě patří i pravěké období, ovšem provázanost některých událostí mě nutí zabývat se i otázkami nadregionálního významu.

Co vše se ve Vaší knize dočteme?

Kniha o pánech z Krumlova pojednává nejen o této větvi Vítkovců, ale i o samotném počátku rodových dějin vítkovské dynastie. Díky studiu původních historických pramenů, novým archeologickým poznatkům i aplikaci dalších pomocných vědních disciplín jsem došel k jednoznačnému závěru o původu rodu. K tomu bylo potřeba podrobně zmapovat osudy nejstaršího historicky bezpečně doloženého Vítkovce, Vítky I. z Prčice. Ten se poprvé připomíná v roce 1169 na dvoře českého krále Vladislava I. ve funkci stolníka, což byl tehdy jeden z pěti nejvýznamnějších úřadů. Je tedy nabíledni, že tento Vítek musel pocházet z urozeného rodu. Tento poznatek spolu se závěrem o původu rodu mi posloužil jako odrazový můstek k sondě do starší minulosti, v níž jsem se pokusil zapátrat po ještě starším Vítkovci a jedno takové jméno se mi nakonec skutečně podařilo objevit. Je však třeba zdůraznit, že pramenná bída, byť některé indicie vypadají slibně, umožňuje spojitost této osobnosti s rodem Vítkovců pouze na úrovni hypotézy.

Další zajímavostí, která z knihy jednoznačně vyplývá, je genetická vlastnost, která do jisté míry ovlivnila vzestup rodu Vítkovců. Onou vlastností je dlouhověkost, která je markantní právě u pánů z Krumlova. Už nejstarší představitel této větve Vítkovců, Vítek II. starší, se dožil na středověk extrémního věku, neboť se pohyboval u královského dvora v době, kdy už byli dospělí jeho vnukové, kteří vystupovali mezi elitou urozenců po jeho boku. Také vnuk Vítky II. staršího, taktéž Vítek, jenž poprvé použil krumlovský predikát (stalo se tak v roce 1253), dosáhl enormního věku. Poprvé se připomíná už v roce 1220 ve Vleticích, kde se jako jinoch v místních hvozdech účastnil mj. oblíbené zábavy urozenců. Tou byl lov, při němž se mladý Vítek učil ovládat svého koně a zacházet se zbraněmi, což bylo nezbytné pro případy válečných konfrontací. Tento Vítek nakonec

sepisuje svou závěť v roce 1277 za dosti dramatických okolností. Je tedy zřejmé, že také dosáhl na 13. století velmi vysokého věku. Dlouhá životnost Vítkovců měla spoustu výhod a mj. umožňovala starším a váženým členům, kteří měli neocenitelné zkušenosti, prošlapávat cestu nahoru svým mladším zástupcům.

Kniha o pánech z Krumlova také přináší unikátní informace o lokalizaci několika zaniklých vesnic, které dříve patřily krumlovským pánům. Dospěl jsem k nim na základě poznatků toponomastiky, tedy nauky o místních a pomístních jménech, a mravenčí práce s historickými mapami. Tyto informace jsem se pokusil předat archeologické obci. Část archeologů, která se mnou navázala komunikaci, už zaznamenala první pozitivní zjištění. V místech jedné předpokládané středověké vsi byl nalezen zaniklý rybník a snad i relikty staveb. Každopádně bude zajímavé na základě hmotné kultury sledovat osudy těchto vesnic a popřípadě spojit jejich zánik s historickou událostí.

Pro příznivce heraldiky bude jistě zajímavá kapitola o pátrání po tinkturách (barvách) erbu krumlovských pánů. Její součástí je i popis pečeti zástupců tohoto rodu. Pochopitelně součástí knihy je také rodokmen nejstarších Vítkovců a pánů z Krumlova spolu s rodokmenem královských manželek Závěše z Falkenštejna, z něhož vyplývá, že Závěšovy královské manželky byly sestřenice.

Vy sám jste rodilý Jihočechem, když vydáváte knihy v nakladatelství VEDUTA z Českých Budějovic?

Původem nejsem z jižních Čech, přesto jsem zde už zapustil kořeny. Uchvátila mne krajina Blanského lesa a blízkého okolí, se kterou jsem upevnil vzájemný vztah prostřednictvím poznávání její minulosti. Díky tomu vnímám tuto krajinu intenzivněji a cítím se s ní bytostně spjatý.

Páni z Krumlova – rod Vítkovců – co o nich vlastně víme?

Povídat o rodu Vítkovců by se dalo hodně dlouho. Stačí jen zmínit, že mezi ně patří proslulí Rožmberkové, páni z Hradce, páni z Landštejna a páni z Krumlova, přičemž tyto čtyři základní větve se ještě později dále rozdělovaly. Že šlo o rod velmi známý dokazuje i to, že je jako Vítkovce, na rozdíl od ostatních rodů, jež pojmenovali teprve historici, znali kronikáři i panovníci. A není divu, vždyť Vítkovci podstatným způsobem ovlivňovali naše dějiny.

O pánech z Krumlova víme, že se na ně velmi rychle zapomnělo. Marně bychom je hledali na pověstném obraze Dělení růží, který je dobře znám z jihočeských hradů a zámků. Obraz je totiž věrným zobrazením pověsti vzniklé na rožmberském dvoře v 15. století, v níž protekční Rožmberk získává od praotce Vítky Český Krumlov i Rožmberk. Proto je také na obraze Rožmberkova družina seřazena přímo před krumlovským hradem. Realita však byla jiná, neboť Rožmberkové získali Český Krumlov teprve po vymření krumlovské větve Vítkovců v roce 1302. Do té doby registrujeme čtyři generace krumlovských pánů, jejichž osudy jsou náplní knihy o pánech z Krumlova. Podrobněji však známe i osudy jednoho potomka čtvrté generace, syna Závěše z Falkenštejna, Ješka, kterého Závěš zplodil s královnou Kunhutou, vdovou po Přemyslu Otakarovi II. Ješek byl po Závěšově zatčení a pozdější popravě jako důkaz skandálního vztahu u dvora nežádoucí, a tak byly jeho další kroky spjaty s Řádem německých rytířů, kde prošel značnou kariérou.

Naši Hluboké se dotýká osud Závěše, manžela královny Kunhuty. Je historicky dokázáno, jaký opravdu byl? Ctižádostivý šlechtic nebo statečný hrdina?

Závěš z Falkenštejna je postava, která by si zasloužila samostatnou monografii a věřím, že se jí brzy dočká. Ze soudobých zpráv, většinou tendenčních, vyplývá, že byl ambiciózní a musel mít také jistou dávku odvahy. Konečně zprávy z posledního dějství pod hradem

Hluboká nenaznačují, že by slevil ze své pověstné statečnosti. Zřejmě je i jeho určitá politická obratnost a politický rozhled. Když hledal po smrti královny Kunhuty novou manželku s královskou krví, věděl, kde uspěje. Bohužel nedocenil zcela sílu římského krále Rudolfa I. Habsburského, který potřeboval eliminovat jeho vliv na mladičského krále Václava II.

A byl opravdu tak krásný muž, jak se vypráví?

Jak vypadal Závíš nevíme. Určité možnosti rekonstrukce jeho podoby by umožnil nález jeho lebky, která se doposud nachází i s jeho ostatními ostatky ve Vyšším Brodě, kde byl pohřben. Nicméně z vývoje událostí můžeme předpokládat, že Závíš rozhodně nebyl kulhající hrbáčem, když se do něj zamilovala královna Kunhuta, mimochodem velmi pohledná žena. Samozřejmě, že Závíš musel disponovat i dalšími pozitivními vlastnostmi, které museli na Kunhutu zapůsobit. Jeho prapředek Vítek I. z Prčice proslul svou výmluvností, která jistě nebyla cizí ani Závíšovi.

Kdo byl posledním Vítkovcem?

Poměrně dlouhou dobu existovala rožmberská větev Vítkovců. Posledním Rožmberkem byl Petr Vok z Rožmberka, který zemřel v roce 1611. Rožmberky ovšem přežily méně významné větve Vítkovců, tuším ale, že jejich stopy mizí také v 17. století.

A není možné, že by v krvi Jihočechů ještě kolovala krev Vítkovců? Třeba nějakého levobočka?

Samozřejmě to možné je. Exaktně by to bylo možné prokázat metodami archeogenetiky.

Napsal jste ještě jinou knihu o jihočeských šlechticích anebo chystáte další novinky?

V roce 2011 mi vyšla kniha o jihočeském šlechtici Janu Smilovi z Křemže, jehož životní příběh má určité paralely s osudy Závíše z Falkenštejna. Tento urozený muž se postupně majetkově vypracoval, i díky revolučnímu neklidu, mezi nejbohatší elitu. Dobře se oženil, dočasně ovládl Zlatou stezku a získal město Prachatic, ale podcenil svého protivníka, prvního muže českého království, Oldřicha II. z Rožmberka, jenž pragmaticky několik let čekal na příhodné dobové okolnosti, aby Jana Smila získal do své moci a s ním i jeho državy. Nejprve ho vylákal do svého hradu v Českém Krumlově, kde z něj po několika letech věznění vymámil všechny majetky především za slib volnosti. Ten však nedodržel a Jana Smila falešně obvinil z falzátorství. Je paradoxem, že největší středověký padělatel, Oldřich II. z Rožmberka, za výše uvedený čin po několika dalších letech Jana Smila popravil.

Na knihu Jan Smil z Křemže jsem obdržel řadu čtenářských ohlasů. Ať už to bylo z odborných kruhů či z řad prostých čtenářů, rád bych za ně poděkoval. Některé z nich mi pomohly rozšířit obzor i poznatky vážící se k rodovým dějinám Jana Smila z Křemže. Nedávno jsem dospěl v tomto směru k novým zásadním zjištěním a uvažuji, že bych se k této problematice vrátil formou monografie. Otázkou zůstává, zda-li se najde ochotný nakladatel a sponzoři.

Hovořili jsme s autorem knihy Páni z Krumlova Jaroslavem Poláchem

Knihu dostanete i v Knize Olgy Trčkové v Domě U Zlatého kohouta

Dr. Jaroslav Polách, PÁNI Z KRUMLOVA

Vydání – první 2014, Počet stran – 268, Cena – 360 Kč

vydalo: nakladatelství VEDUTA

www.veduta-nakladatelstvi.cz

Vydání knihy podpořila města a obce: Český Krumlov, Načeradec, Sedlec-Prčice a Vyšší Brod

ZOO Hluboká

Nová krásná tygřice

Vánoční dárky rozdával Ježíšek i v zoologické zahradě. Tak například tygr Oliver dostal budoucí přítelkyni, nebo manželku – či snad dokonce maminku budoucích tygříků?

Dne 11. prosince do zoo přicestovala samička tygra ussurijského. Jmenuje se Altaica, je jí zhruba rok a půl a narodila se ve švédské zoo Nordens Ark. Někdy čas si bude zvykat na nové prostředí v zázemí. Potom se budou ve výběhu s Oliverem chvíli střídat. A potom? Zatím Altaicu neviděl ani samec Oliver, ale rozhodně ji cítí. A pěkně řve!

Mláďata nosálů

V zoo můžete pozorovat hravá mláďata nosálů červených. Obě se narodila koncem září a dnes už zkouší, co všechno zvládnou – třeba jestli vylezou až ke stropu, jestli udrží rovnováhu při přechodu klády, jestli můžou beztestně okusovat svoji mámu, nebo kdo z nich dvou je silnější při vzájemných dováděcích hrách. Nosály najdete hned za pokladnou vlevo, v části nazvané KOATI. Tak se totiž v Americe říká nosálům.

Medvěd Altaj

Medvěd Altaj se stal novým obyvatelem naší ZOO. Jde o 8letého samce medvěda plavého, což je jeden z poddruhů medvěda hnědého. Altaj se narodil v Zoo Jekaterinburg a váží kolem 200 kg. Dlouhá a náročná cesta v přepravní bedně z Jekaterinburgu přes Moskvu a Prahu až do naší zoo si vybrala svou daň a Altaj byl hodně unavený. Chuť k jídlu ale neztratil. Na to, aby se dostal zpět do kondice, měl několik týdnů povinné karantény. Zvykal si na svoji vnitřní ubikaci. Ve chvíli, kdy byl vypuštěn i do venkovního výběhu, si svůj nový domov začal pěkně užívat. A snad se v něm v budoucnu bude těšit se samicemi, které mu zoo usilovně shání. Protože v zoo Jekaterinburg neměl tak veliký prostor, dá se říci, že si velmi polepšil.

Tráva i stromy jsou pro Altaje novinkou, a tak prozkoumává každý koutek, pustil se do kmene stromu, až kůra lítala na všechny strany. Po ranní obhlídce výběhu se Altaj pravidelně koupe v bazénku. Díky teplému prosincovému počasí neměl na zimní spánek ani pomyšlení.

Krasavec Brutus

Výlet do zoo je hezký i v zimě. Stále je na co se koukat. Třeba na to, jak sameček losa evropského Brutus vyrostl do krásy. Před 2 lety to bylo malé nohaté hůdč a dnes už je to statný mládenec. Za pár týdnů opět shodí parohy a bude nějaký čas bez své ozdoby, tak se na něj přijďte podívat.

Martin Mužík, sportovec tělem i duší

Foto: Jan Pígl

Kdy a kde to bylo poprvé, kdy jste se potkal s baseballlem?

Už si to moc nepamatuji, ale myslím, že to bylo ve škole. Jen tak jsme ho hráli na tělocviku a potom jsem si našel hlubocký Sokol. Respektive jsem se rozhodl mezi americkým fotbalem a baseballlem. Nakonec to dopadlo tak, že mamka zavolala Radku Drmotovi, a ten řekl, ať přijedeme. A tak to všechno začalo.

A proč vás začal bavit?

Proč mě začal bavit? Mám rád sporty, u kterých vybiju svoji přebytečnou energii. Každý si myslí, že v baseballe jde jen o to, abychom se trefili do míčku a běhali po metách. Ale tak to ve skutečnosti není. Baseball je moc složitá hra a náročná na myšlení, a čím víc jí rozumíte, tím víc vás to baví.

Od začátku se o vás mluvilo jako o velkém talentu. Jak se takový talent u kluka projeví?

Nemyslím si, že bych byl nějak víc talentovaný než jiní. Pravda je, že jsem v dětství byl trochu baculatější kluk a měl jsem možná víc síly, ale o tom to taky není. Jediné dva rozdíly byly možná v tom, že já si jdu vždycky za svým a musím toho dosáhnout! A s tím se pojí i moje druhá vlastnost: výdrž, proto jsem u baseballu vydržel, pracoval na sobě a zlepšoval se. Ale jak říkám: talent je jen minimum!

Nehrajete jenom za Hlubokou... Jak a kde všude jste reprezentoval Česko a jakých úspěchů jste dosáhl?

Vlastně už je to předloňský rok: v roce 2013 jsme hráli i za pražskou Kotlářku, se kterou má Hluboká velmi dobré vztahy, takže jsem sbíral zkušenosti i v české extralize. Nedostával jsem příliš moc příležitostí, ale rozhodně mezi extraligou a první ligou je velký rozdíl.

A loni jsem reprezentoval na Mistrovství Evropy v Třebíči, kde jsme skončili zlatí. Bohužel zde chyběly týmy Itálie, Nizozemska, Španělska a Německa. I přes to jsem dokázali to, co ještě nikdo v Česku. Skončili jsme pátí na Mistrovství světa na Taiwanu, což byl pro nás historický úspěch! Tady už se týmy Itálie a Nizozemska účastnily, takže si myslím, že to zlato z Evropy je zasloužené!

Jinak v roce 2013 jsme hráli Mistrovství Evropy v Praze, kde jsme skončili druhí. O měsíc později jsme odletěli na Mistrovství světa na Taiwan. Tam to tehdy bohužel žádný úspěch nebyl. Skončili jsme jedenáctí.

A v roce 2012 jsem byl na svém premiérovém Mistrovství světa v Korei. Bylo mi 16 a dá se spíš říct, že tehdy jsem teprve sbíral zkušenosti. Roku 2011 bylo Mistrovství Evropy v Brně a Třebíči, a tam jsme opět skončili druhí, když jsme prohráli finále s Itálií o bod.

Moje reprezentační kariéra začala v roce 2008, kdy jsem absolvoval svoje první Mistrovství Evropy na Hluboké, a tam jsme obsadili první místo. Tehdy jsem si to náramně užil. Vtipné je to, že můj reprezentační trenér Ondřej Konvalinka, který mě v roce 2008 trénoval, je již druhým rokem můj spoluhráč v Hlubockém týmu! Každou chvíli se diví, jak rychle jsem vyrostl :-)

Dnes už fungujete i jako trenér. Koho máte na starost?

Ano, je to tak. Pomáhám Ondrovi trénovat kategorii U13. Zde mám »svoje kluky« kteří se mnou trénují post, na kterém hrají stejně tak jako já. Petr Vojta, Matěj Vlach a Martin Jiránek. První dva jmenovaní také začali svoji reprezentační kariéru loni na Mistrovství Evropy ve Slovinsku, kde obsadili třetí místo. Ale já věřím, že ani Martin nezůstane pozadu a brzy se připojí ke klukům! Ale nejsem tam jen jako trenér catcherů. Snažím se pomáhat, kde to jen jde. Pomáhám od rozcviček, běhání až po techniku házení pálení a chytání.

Co vám baseball dal? A co vzal?

Co mi baseball dal? Baseball mi dal všechno! Když pomenu to, že díky němu se neválím doma, tak mi dal respekt ke hře a k soupeři, uznání druhých, dal mi spoustu nových přátel a lidí, kteří mi pomohli a stále pomáhají. Díky baseballu cestuji po světě a Evropě. Baseball bych nikdy nevyměnil za jiný sport!

A co mi baseball vzal? Kromě toho, že mi vzal trochu krve a potu, a odřel trochu kůže z těla? Vzal mi obrovskou spoustu času, kterého ale v žádném případě nelituji!!! Jsem vděčný za každou minutu, kterou jsem strávil ať už na hřišti, v tělocvičně při zimní přípravě, těším se i cestou na zápas či trénink! Baseball je to nejlepší, co mě mohlo potkat, a upřímně je mi líto těch dětí, které teď sedí doma na zadku a hrají si nějaké videohry! Neříkám, že jsem nikdy žádnou nehrál, ale rozhodně víc času trávím venku než doma!

Váš sportovní přání do nového roku?

Jelikož právě přestupuji do pražské Kotlářky, tak doufám, že se mi tam bude dařit a budu úspěšný.

A co byste přál svému klubu na Hluboké?

Klukům z oddílu mužů budu přát, aby vyhráli po třetí v řadě Českomoravskou ligu, a konečně vyhráli i tu baráž o extraligu. A všem mladším přeji, aby u baseballu zůstali, a makali, tak jako makají teď! Protože to nejhezčí je vidět vyrůstat svoje následovníky!

A nakonec bych chtěl poděkovat všem trenérům, kteří mě kdy trénovali, protože bez nich bych se nikam nedostal. Že se mnou měli tu trpělivost! DÍKY!!!

Dárek od sportovně relaxačního areálu

Každý občan Hluboké bude mít od nové sezóny 50 % slevu na atrakce v areálu. Stačí si vyzvednout slevovou kartu v Good Agency na adrese Masarykova 35, již v únoru 2015.

Dárek pro občany pro rok 2015 s přáním šťastného nového roku a možnosti zdravého sportování pro Vás připravil sportovně relaxační areál!

David Štastný

Florbal a vozíčkáři na Základní škole Hluboká

Předposlední školní den roku 2014 naplnili někteří žáci druhého stupně sportem. Vedení školy ve spolupráci s florbalovým klubem UNITED Č. B. totiž pořádalo turnaj ve florbale. Žáci si vytvořili týmy a FBC United přivedl zkušené trenéry, kteří žáky provedli celým turnajem. Pěkné sportovní dopoledne.

Na celé akci, ale vidím pár důležitějších momentů. Mezi trenéry byli také dva vozíčkáři – hráči florbalu vozíčkářů, opory mistrovského týmu FBC UNITED. Jiří Němec – brankář reprezentace ČR, několikanásobný mistr ČR a nejlepší brankář ČR. Zbyněk Sýkora – ve sportovním, profesním i osobním životě mimořádně úspěšný vozíčkář svým příkladem motivující nejenom ostatní zdravotně hendikepované. Děti, které nemají osobní zkušenost se zdravotním hendikepem, měly možnost s těmito aktivními vozíčkáři spolupracovat na společném tématu a sdílet společné zážitky. To považuji za důležitý moment v odbourávání předsudků a sociálních bariér. Ukázalo se, že sport je ideálním prostorem pro sblížení zbytečně izolovaných skupin.

Po turnaji, kdy už děti vnímaly kluky na vozíku jako své parťáky, vedl Zbyněk Sýkora neformální besedu, při které vyprávěl dětem o »počátcích životních příběhů« (o mnohdy zcela zbytečných důvodech, které člověka přivedou na vozík), o sportu a životě na vozíku.

Věřím, že tento den upravil pohled zúčastněných dětí na vozíčkáře tím správným směrem. Při příštím setkání budou k vozíčkáři přistupovat přirozeně jako k rovnocennému partnerovi bez nervozity a předsudků. A z toho mám radost.

Ivan Nestával

Jachetní oddíl Slavoj Hluboká nad Vltavou

Zhodnocení sezóny 2014 – zlato z mistrovství Evropy

Jachtařský rok je stejný jako kalendářní, řada českých jachtařů soutěží v zahraničí i v posledním měsíci roku, a tak se databáze všech výsledků tradičně uzavírá až koncem prosince, a teprve potom je možno zhodnotit sportovní výsledky jednotlivých závodníků a klubů.

Hlubocký jachetní oddíl Slavoj se i v této sezóně udržel v konkurenci dvou stovek jachtařských oddílů ČR v první desítce, a potvrdil tak, že patří dlouhodobě k nejlepším v republice. Za tímto společným výsledkem stojí výkony jednotlivých jachtařů, kteří se zúčastnili řady krajských, republikových, ale i evropských a světových regat či mistrovství v různých lodních třídách a věkových kategoriích.

Sportovně nejlepším výsledkem byl zisk zlaté medaile na mistrovství Evropy v lodní třídě Splash Red, kterou vybojoval Jan Pokorný v polském Pucku. Do sbírky Slavoj Hluboká tak přibyl třetí, tentokrát nejcennější kov z mistrovství Evropy a sezónu 2014 tedy lze označit jako zlatou! Dalším výrazným výsledkem bylo sedmé místo na mistrovství Evropy juniorů v lodní třídě Pirát pro posádku Štěpán Sivý/Ondřej Matoušek. K zajímavým výsledkům patří třináctý titul z MČR bratří Sivých, kteří získali také titul mezinárodních mistrů Rakouska. Nelze opominout ani zisk stříbra na MČR v lodní třídě Evropa pro Štěpána Sivého.

Klub zvládl také kvalitně pořadatelskou činnost, uspořádáním pěti jachtařských závodů, jenž byly zařazeny do pohárové soutěže ČR. V roce 2015 se kromě organizace těchto tradičních jachtařských podniků zhostí i pořádání mezinárodního mistrovství ČR v jachtu!

Jachetní oddíl Slavoj Hluboká nad Vltavou děkuje všem svým členům za úspěšnou sezonu 2014, děkuje také městu Hluboká nad Vltavou za velice potřebnou podporu své sportovní činnosti.

Přejeme Všem zdraví, štěstí a příznivý vítr v roce 2015

Josef Sivý

PANORAMA

www.kcpanorama.cz

Vstupenky možno rezervovat nebo zakoupit
v pracovní dny od 8.00 – 10.00 hodin, nebo 1 hodinu
před začátkem představení. Rezervované vstupenky
nutno vyzvednout nejpozději 30 minut před
začátkem představení, poté budou uvolněny k prodeji

Biograf

Pátek 2. ledna – Modelky, s. r. o. ČR 2014. Komédie.
Dvě nesmířitelné rivalky bojují ve světě modelingu...
která z nich vyhraje? 19.00 hod. Hrají: Regina
Rázlová, Nikol Moravcová, Domenico Martucci.
Režie: David Laňka, Tomáš Magnusek. Přístupný.

Sobota 3. ledna – Šťastná. ČR 2014. Komédie/
romantický. Mladá Viktorie odjíždí do Prahy
studovat herectví... co je všechno ochotna udělat pro
úspěch? 19.00 hod. Hrají: Andrea Daňková, David
Kraus, Sámer Issa, Martin Maxa. Režie: Eva Toulová.
Přístupný.

**Středa 7. ledna – Hobit: bitva pěti armád ve
3d.** USA/ N. Zéland 2014 dobrodružný/ fantasy.
Třetí díl hobití trilogie ukončuje cestu mladého
Bilba Pytlíka, který je součástí trpasličí výprav.
18.00 hod. Hrají: Benedict Cumberbatch, Martin
Freeman, Elijah Wood. Režie: Peter Jackson.
Přístupný – český dabing.

Středa 14. ledna – Sedmý syn. USA/ Kanada/ Čína/
Anglie 2014. Fantasy/ dobrodružný. Byl posledním
rytířem, který chránil po staletí lidstvo od temnoty...
která se ale opět probouzí. 19.00 hod. Hrají: Jeff
Bridges, Sam Claflin, Julianne Moore, Alicia
Vikander. Režie: Sergej Bodrov. Přístupný od 12 let.

Pátek a sobota 16. a 17. ledna – Fotograf. ČR
2015. Komédie/ drama. Příjemná hořká komedie
s erotickými prvky o úspěšném fotografovi a jeho
obdivovatelkách. 19.00 hod. Hrají: Karel Roden,
Vilma Cibulková, Marian Roden, Marie Málková.
Režie: Irena Pavlásková. Přístupný od 12let.

Středa 21. ledna – Tady hlídám já. ČR 2012.
Komédie. Celá rodina se díky spiknutí dcerky ocitá
na prázdninách místo v Řecku na Šumavě... 19.00
hod. Hrají: Lukáš Vaculík, Simona Stašová, Ester
Kočíčková, Pavel Nový. Režie: Juraj Šajmovič.
Přístupný.

Středa 28. ledna – Birdman. USA/ Francie – 2015.
Komédie/ drama. Bývalý slavný hrdina bojuje se
svým egem, aby zachránil rodinu, kariéru i sám
sebe... 19.00 hod. Hrají: Michael Keaton, Edward
Norton, Naomi Watts, Amy Ryan. Režie: Alejandro
González Iñárritu. Přístupný od 12 let.

Představení pro děti

Neděle 4. ledna – Sněhová královna ve 3d. RUS
2012. Animovaný/ pohádka/ fantasy. Gerda, fretka
Luta a skřítek Ormem se vydávají do ledového

království zachránit celý svět... 17.00 hod.

Režie: Vlad Barbe, Maxim Svešnikov.

Vstup zdarma!!!

Neděle 25. ledna – Nezbedné pohádky. ČR.
Animovaný. Šest pohádek pro nejmenší diváky. 17.00

Připravujeme!!!

5. února – Babovřesky 3

Komorní scéna

Středa 14. ledna – Cestujeme – »Kapské město«.
Vyprávět budou manželé Obstvi. 17.00 hodin

**Pátek a sobota 9. a 10. a 23. a 24. ledna »Jistě, pane
premiéře!«** Divadlo Píkl. 19.00 hodin Divadelní
představení.

Pátek 30. ledna »Dámský krejčí«. Divadelní
společnost Křížžáci. 19.00 hodin. Divadelní
představení – komedie. Premiéra.

Sobota 31. ledna představení

pouze pro důchodce!!!

»Dámský krejčí« 19.00 hodin. Divadelní společnost
Křížžáci. Vstupenky nelze rezervovat.

Plakát

Tip na dárek

Divadelní ochotnický soubor KŘÍŽŽÁCI pro Vás
připravil Dárkové poukazy pro 1 nebo 2 osoby
na představení »Dámský krejčí«, které bude mít
premiéru 30. ledna 2015. Můžete si je zakoupit v KC
Panorama každý všední den mezi 8 a 10 hod. nebo
jednu hodinu před představením či promítáním.

Kontakt:

Masarykova 974
373 41, Hluboká nad Vltavou
agentura@sinfonie.cz
Tel. 387 966 170, 774 457 269

Komorní scéna – Hraje Divadlo Pikl

Zimní sezóna 2015

Jistě, pane premiére!**Autoři hry:** Antony Jay a Jonathan Lynn**Režie:** Jiří Havlín, Aleš Chrt**Hraji:** Zdeněk Pikl, Eduard Váňa, David Zenkl, Jiří Havlín, Luděk Šindelář, Petra Karvánková, Václava Štěpanovská*Vláda je v krizi a premiér Jim Hacker má velký problém. Potřebuje zachránit před**krachem zemi, Evropu, ale hlavně svou pozici. Tajemník kabinetu Sir Humphrey Appleby má plán: Kumranistán. Našla se zde obrovská ložiska ropy a nabízí možnost půjčky, ale pouze na základě jedné podmínky! Má snad záchrana Evropy ztroskotat na nemravném a neslušném návrhu ministra zahraničí Kumranistánu? Podaří se Jimu Hackerovi vyřešit krizovou situaci a vyhnout se kolapsu? Divadelní hra »Jistě, pane premiére!« láme ve Velké Británii divácké rekordy a aspiruje na nejúspěšnější hru desetiletí.**Představení »Jistě, pane premiére!« není vhodné pro děti.***Termíny představení:**

Pátek 9. 1. 2015, Sobota 10. 1. , Pátek 23. 1. , Sobota 24. 1. , Pátek 6. 2. , Sobota 7. 2. , Pátek 20. 2. , Sobota 21. 2. , Pátek 6. 3. , Sobota 7. 3. , Pátek 20. 3. , Sobota 21. 3.

Vstupenky v předprodeji na www.cbsystem.cz nebo tel. Jana Chocholová 723 480 229V SOBOTU DNE 10. 1. 2015 SE USKUTEČNÍ
V MĚSTĚ HLUBOKÁ NAD/VLTAVOU**Tříkrálová sbírka 2015****Záměr Tříkrálové sbírky:**Vybavení a zajištění provozu středisek – Pečovatelská služba,
Domino – vybavení a zajištění provozu služby pro lidi s duševním onemocněním,
Dům Sv. Pavla – podpora zdravotní ošetrovny při domu Sv. Pavla.**SBÍRKU POŘÁDÁ MĚSTSKÁ CHARITA ČESKÉ BUDĚJOVICE**

Koledníky bude doprovázet dospělý doprovod, který se prokáže průkazkou (toto je opatření proti zneužití sbírky).

Koordinátor Tříkrálové sbírky: Marie Ciglbaurová M 731712821

Město
Hluboká nad Vltavou

CO SE DĚJE NA HLUBOKÉ LEDEN 2015

leden od 12:00	Výstava – Janek Hlaváč 1911 Hluboká nad Vltavou – obraz, kresla, kresby tel.: 387 596 756, galerie@hluboka.cz, www.hluboka.cz
4.1. od 12:00	Modlíni oběd – 12:00, Hluboká nad Vltavou Za jedinečnou atmosférou se setkáte s vybranými modlíni z české a slovenské křesťanské společnosti. Jediné místo, kde se můžete setkat s lidmi, kteří se modlí. tel.: 367 006 286, kultura@hluboka.cz, www.hluboka.cz
9.10.23., 24.1. od 10:00	Jiskř pane permáček – 10. ročník Hluboká nad Vltavou – koncert. Jiskř pane permáček je koncert pro děti a mládež, který se koná v Hluboké nad Vltavou. Koncert je určen pro děti a mládež, kteří mají zájem o hudbu a tanec. Koncert je určen pro děti a mládež, kteří mají zájem o hudbu a tanec. Koncert je určen pro děti a mládež, kteří mají zájem o hudbu a tanec. tel.: 387 596 756, galerie@hluboka.cz, www.hluboka.cz
14.1. od 17:00	Cestujeme... „Kapské město“ – tel. M. Pavlová Hluboká nad Vltavou – koncert tel.: 387 596 756, 387 596 756, galerie@hluboka.cz, www.hluboka.cz
17.1. od 20:00	Ples – Hluboká nad Vltavou – koncert tel.: 387 596 756, galerie@hluboka.cz, www.hluboka.cz
24.1. od 20:00	Ples – Hluboká nad Vltavou – koncert tel.: 387 596 756, galerie@hluboka.cz, www.hluboka.cz
29.1. od 17:00	Koupce děs – 10. ročník Hluboká nad Vltavou – koncert tel.: 387 596 756, 387 596 756, galerie@hluboka.cz, www.hluboka.cz
29.1. od 20:00	Katolíni – 10. ročník Hluboká nad Vltavou – koncert tel.: 387 596 756, 387 596 756, galerie@hluboka.cz, www.hluboka.cz
30.1. od 10:00	Dětský ležák – 10. ročník Hluboká nad Vltavou – koncert tel.: 387 596 756, 387 596 756, galerie@hluboka.cz, www.hluboka.cz
30.1. od 17:00	Zabíječkové hody – Hluboká nad Vltavou Zabíječkové hody jsou tradiční hrou, která se hraje v Hluboké nad Vltavou. tel.: 387 596 756, galerie@hluboka.cz, www.hluboka.cz
31.1. od 10:00	Dětský ležák – PRŮVODCE – 10. ročník Hluboká nad Vltavou – koncert tel.: 387 596 756, 387 596 756, galerie@hluboka.cz, www.hluboka.cz
31.1. od 20:00	Hudební ples – 10. ročník Hluboká nad Vltavou – koncert tel.: 387 596 756, 387 596 756, galerie@hluboka.cz, www.hluboka.cz

Kalendář událostí každého měsíce. Informace o všech programech najdete
na email info@centrum@hluboka.cz, uvolňka je vždy 25. v měsíci.

Pro Aktu
vlastní koncert
v roce 2015
hluboká nad Vltavou
**Poslední
Schwarzenberg
na Hluboké**

